

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גְּלוּיִן 151

פְּרֻשַׁת תְּצַוָּה

שְׁנַת תשפ"ב ל"כ"ק

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב
ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת

מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוֹרַת
בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאִתְגַּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האזרות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁתַּת תְּצַוֶּה

עקר הדבר: לעשות מ'מחין' דקטנות, 'מחין' דגדלות.

ד'הינו: להאיר בה'קטן, להגדיל ד'עתו, שיתגדל מ'קטנותו' ויהיה נעשה 'גדול', ד'הינו: שיבוא ל'מחין' דגדלות, שזהו בחינת 'המתקה'.

לפעמים: מאיר בו על-ידי 'הארת-פנים' ונחמות, שמאיר לו פניו ב'פנים-שוחקות', 'אנפין-נהירין'.

[רש"י על במדבר ו, כה: "יאר ה' פניו אליך" - יראה לך 'פנים שוחקות', 'פנים צהובות']

ולפעמים: אינו יכול לקבל על-ידי-זה - והוא בבחינת (זהר שלח קסח): "אעא דלא דליק, מבטשין לה" - שצריך להאיר בו על-ידי יסורין, שצריך ליסרו ולבזותו, כדי לבטל אותו שיוכל לקבל.

ג.

(לקוטי-הלכות, בציעת-הפת ה, כד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יד, 'להמשיך שלום בעולם')
 "ואתה תצוה את בני ישראל, ויקחו אליך שמן זית זך" וכו' (שמות כז, ב) - "ויקחו אליך" דיקא.

פי משה' הוא 'כלל-התורה', בחינת 'הצדיקה-אמת', שיכול לעזרר ולהאיר שרשי נשמות שבתורה, שעל-ידי-זה מביא 'הארה' לכל-אדם, שמשם נדלקין 'שבע קני' המנורה, שהם בחינת 'כלל נשמות-ישראל' שכלולים ב'שבעה-פתות'.

"ואתה תצוה את בני ישראל, ויקחו אליך שמן זית זך, בתית למאור, להעלות נר תמיד" (שמות כז, ב)

"בתית למאור" - "בתית" דיקא. פי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרידות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו.

בבחינת (זהר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה".

[מרגום: עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמו-כן גוף שלא עולה בו 'אור-הנשמה' - כותשים אותו ב'יסורים', עד שיעלה בו 'אור-נשמתו']
 (לקוטי-הלכות, בציעת-הפת ה, כד - מובא להלן)

א.

(ח"א קע)

על-ידי ה'יסורין' נכנע 'גופו'. פי כל ה'יסורין' נקראים 'צרות', על-שם שהם מצרין ומעיקין להגוף. וכשנכתת ה'גוף' על-ידי ה'צרות', על-ידי-זה מאירה ונתגדלה ה'נפש', פי בהכנע ה'חומר' תגדל ה'צורה'.

וכמו שכתוב בזהר (שלח קסח): "אעא דלא סלק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סלק בה נהורא דנשמתא וכו' [מבטשין ליה]"

ועל-כן נקראת 'צרה', לשון 'צורה' - פי על-ידי ה'צרה', נכנע ה'גוף' ומאירה ה'צורה', הינו ה'נפש'.

ב.

(ח"ב לח)

הנה: כשהקטן בא לפני ה'גדול' כדי לקבל ממנו, ואזי ה'גדול' מאיר בו -

וְזָהוּ: "וְאֵתָה תְצוּהָ אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל" -
 "תְצוּהָ" לְשׁוֹן 'צוּתָא וְהִתְחַבְרוּת',
 הֵינּוּ: שְׂאֵתָה תְצוּהָ וְתַחֲבַר וְתִיַחַד אֶת בְּנֵי־
 יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ: 'שְׂרִישִׁי נִשְׁמוֹתֵיהֶם
 שְׁבַתוּרָה', כְּדִי שִׁיַּגִּיעַ 'הָאֲרָה' עַל כָּל אֶחָד
 כַּנֶּ"ל.

וְעַל יִשְׂרָאֵל מֵטַל: "וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית
 זָךְ" - כִּי הֵם צָרִיכִין לְהִתְעוֹרֵר
 מִלְמַטָּה.

עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל־אֶחָד, לִקַּח וּלְהַבִּיא
 לְהַצְדִּיק' - בְּחִינַת: "שֶׁמֶן זֵית זָךְ"
 - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'הַטּוֹב שֶׁבְדַעְתּוֹ וּמַחוּ',
 שֶׁנִּקְרָא (שְׁמוֹת ל, כה): "שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ".

כִּי עֵקֶר הַבְּרוּר עַל־יְדֵי הַדַּעַת, כִּי "כֹּלֵא
 בְּמַחְשָׁבָה אֲתַבְרִירו" (זֹהַר פְּקוּדֵי רַנֵּד).

וְצָרִיךְ כָּל־אֶחָד לְרְאוֹת לִקַּח בְּחִינַת "שֶׁמֶן
 זֵית זָךְ" - הֵינּוּ 'הַנְקֻדָּה־טוֹבָה
 שֶׁבְדַעְתּוֹ שֶׁנִּמְצָא בּוֹ עֵדוּן.

כִּי אֶפְלוּ בְּפוּשְׁעֵי־יִשְׂרָאֵל, עֵדוּן נִמְצָא בּוֹ
 אֵיזָה נְקֻדָּה־טוֹבָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 "שֶׁמֶן זֵית זָךְ", שֶׁצָרִיךְ לְהַכִּין עֲצָמוֹ לְהַבִּיאֹ
 לְהַצְדִּיק, עַל־יְדֵי שְׂיִכְרִיחַ עֲצָמוֹ לְעַסֵּק
 בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמִצְוֹת.

וְכֹל בּוֹנֵתוֹ יִהְיֶה: כְּדִי שְׂיִהְיֶה נִתְפָּס בּוֹ
 'אוֹר־הַצְדִּיק' - כְּדִי שְׂתִהְיֶה נִשְׁמָתוֹ
 נִדְלָקֶת וּמְאִירָה כְּמוֹ 'נֵר' מִפְּשֵׁ, בְּבְחִינַת
 (מִשְׁלֵי ב, כז): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם".

וְזָהוּ: "כְּתִית לְמֵאוֹר" - "כְּתִית" דִּיקָא.
 כִּי צָרִיכִין לְבַטֵּשׁ וּלְכַתֵּת הַגּוֹף,
 וְלִסְבֹּל כְּפֹמָה יִגִּיעוֹת גְּדוּלוֹת, וְכְפֹמָה מִיַּנִּי
 מְרִירוֹת, עַד שְׂיִזְכֶּה שְׂיִזְכֹּל הָאוֹר לְתַפְּס
 בְּנִשְׁמָתוֹ.

בְּבְחִינַת (זֹהַר שְׁלַח קסח.): "אֵעָא דְלֹא סְלִיק
 בַּה נְהוּרָא, מְבַטְשִׁין לָהּ. גּוֹפָא
 דְלֹא סְלִיק בַּה נְהוּרָא דְנִשְׁמָתָא, מְבַטְשִׁין
 לָיָה".

וְכֵן מְבֹאֵר בְּמִדְרָשׁ בְּפִרְשֵׁה זֹאת (שְׁמוֹת־רַבָּה
 לו, א): "שְׁבַשְׁבִּיל מָה נִמְשְׁלוּ יִשְׂרָאֵל
 לְזֵית?! - אֵלֵא מָה הִזִּית הַזֶּה עַד שֶׁהוּא
 בְּאִילָנוֹ מְגַרְגְּרִין אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן מוֹרִידִין
 אוֹתוֹ מִן הַזֵּית וְנִחַבְטוּ, וּמִשְׁחֹבְטִין אוֹתוֹ
 מֵעַלִּין אוֹתוֹ לְגַת, וְנוֹתְנִין אוֹתוֹ בְּמִטְחָן
 וְאַחֲרֵי־כֵן טוֹחְנִין אוֹתוֹ, וְאַחֲרֵי־כֵן מְקִיפִין
 אוֹתוֹ בְּחִבְלִים, וּמְבִיאִין אֲבָנִים וְאַחֲרֵי־כֵן
 נוֹתְנִין אֶת שֶׁמֶן - כֵּן יִשְׂרָאֵל" וְכו'.

הֵינּוּ: שְׂצָרִיכִין לִסְבֹּל כְּפֹמָה וְכְפֹמָה מִיַּנִּי
 יִגִּיעוֹת גְּדוּלוֹת, עַד שְׂזוֹכִין לְהַפְּשִׁיט
 מֵעֲצָמוֹ "הַבְּגָדִים הַצְּאִים" (זְכוּרִיָּה ג, ד) שְׂמָהֶם
 כָּל ה'מְנִיעוֹת', כְּדִי שְׂיִהְיֶה נִתְפָּס בּוֹ 'הָאֲרָת־
 הַצְדִּיק', בְּבְחִינַת: "כְּתִית לְמֵאוֹר", כַּנֶּ"ל.

וְזָהוּ: "לְהַעֲלוֹת נֵר תָּמִיד" - "תָּמִיד"
 דִּיקָא. שְׂצָרִיכִין לְהַכְרִיחַ עֲצָמוֹ
 לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה תָּמִיד בְּכָל יוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
 (יְהוֹשֻׁעַ א, ח): "וְהִגִּית בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה".

כִּי כָּל־פֶּעַם חוֹזְרִין וְנִעוֹרִין ה'מְנִיעוֹת' וְכו',
 שֶׁהֵם בְּחִינַת "הַבְּגָדִים הַצְּאִים". וְעַל־כֵּן
 צָרִיכִין בְּכָל־פֶּעַם לְהַתְגַּבֵּר בְּנִגְדָם עַל־יְדֵי
 ה'תּוֹרָה, וְכַנֶּ"ל.

ד.

(לְקוּטִי־הַלְכוֹת, בְּרַבְת־הַפְּרוֹת ג, ד - עַל־פִּי
 לְקוּטִי־מוֹהַר"ן ח"א לז, 'דְרִשׁוּ ה' וְעֲזוּ')

'זֵית־שֶׁמֶן' מוֹרָה עַל בְּחִינּוֹת 'גּוֹף וְנַפְשׁ',
 שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׂכַחַה וְזָכְרוֹן'.

כִּי אֵיחָא (הוֹרִיּוֹת יג): "שְׂזִיתִים מְבִיאִין
 לְשְׂכַחַה, וְשֶׁמֶן הַיּוֹצֵא מֵהַזֵּיתִים הוּא
 לְהַפְּדָה, כִּי שֶׁמֶן הוּא מְסַגֵּל לְזָכְרוֹן".

נמצא: ש'זית' ו'שמן' המלבש בתוכה - הם בבחינת 'שכחה וזכרון', שהוא בחינת 'גוף ונפש' וכו'. וה'נפש' בחינת 'זכרון', הוא בחינת 'תורה', בחינת 'דעת'.

ועל-כן "כל השעורין של תורה בכזית" - כי ה'תורה' שהיא בחינת 'נפש', בחינת 'זכרון' - היא בבחינת 'זית שמן', כמו 'השמן המלבש בהזית', שהוא בחינת 'זכרון המלבש בהשכחה', בחינת 'נפש המתלבש בהגוף'.

וכמו שאי-אפשר לגלות ולהוציא ה'שמן' למאור מה'זית', כיון ש'נפש' על-ידי 'פתישה' שפותשין וכותשין ה'זיתים' להוציא מהם ה'שמן'.

כמו-כן ממש אי-אפשר לגלות ה'תורה והנפש והזכרון' וכו' - כיון ש'נפש' על-ידי שפותשין ומכתשין ה'גוף', שעל-ידי זה כותשין ומשברין ה'סכלות' של החמר, ומבטלין ומכניעין ה'שכחה'.

ואז נתגלה 'אור הנפש והתורה והזכרון' מתוך 'הגוף והשכחה' וכו' - כי נתבטל 'הגוף והשכחה', לגבי 'הנפש והתורה והזכרון' וכו'.

וכמו שאמר רז"ל (ברכות טג): "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה" - כי צריך להמית עצמו על התורה, לכתת ולשבר ה'גוף', ואז דיקא נתגלה 'התורה והנפש והזכרון' וכו' כנ"ל.

וזה בחינת (שמות כז, כ): "שמן זית זך פתית למאור" - בחינת מה שאיתא בזהר הקדוש (שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא" וכו'.

נמצא: ש'זית' ו'שמן' הוא בחינת 'גוף ונפש' כו'. ועל-כן "כל שעורין של תורה בכזית" - כי כל מצוות התורה, דיקא על-ידי 'גוף ונפש', דהינו: 'פשהנפש מלבש בגוף' אז עקר 'קיום-התורה', כי עקר 'התגלות התורה והנפש' הוא 'מתוך הגוף' דיקא, בבחינת (קהלת ב, יג): "פיתרון האור מן החשך" וכו', כמובא (זהר תזריע מז:).

"להעלות נר תמיד" (שמות כז, כ)

"פי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג). מהו 'פי נר מצוה'?! - אלא כל מי שעושה מצוות, הוא כאלו מדליק 'נר' לפני הקדוש-ברוך-הוא, ומחיה נפשו, שנקראת 'נר', שנאמר (שם כ, כז): "נר ה' נשמת אדם". (שמות-רבה לו, ג)

ה.

(ח"א ערה)

דע: שכל מצוה ומצוה שעושים, נעשה ממנה נר אחד.

וכשנסתלק האדם, אם היא נשמה גדולה' שהיא יקרה מאד בעיני השם-יתברך - אזי נותנין לה להיות מחפש ב'גנזיא-דמלכא', שיחפש ויקח לו מה שירצה מ'גנזי המלך יתברך', וזהו 'תכלית כל תענוגי עולם-הבא'.

ול'חפוש' צריכין 'נרות', כמו שאמר רז"ל (פסחים ז): "שחפוש בנרות", ולמדו (שם) מפסוק (משלי כ, כז): "נר ה' נשמת אדם הפש כל הדרי בטן".

וה'נרות' נעשין מן ה'מצוות', בבחינת (שם ו, כג): "נר מצוה". ואצל אלו ה'נרות', מחפשת הנשמה אחר ההסתלקות ב'גנזיא-דמלכא'.

וְזָה בְּחִינַת (שַׁבַּת קְנָא: עַל תְּהִלִּים פַּח, ו):
"בְּמַתִּים חֶפְשִׁי" - "בִּיּוֹן שְׁמַת אָדָם,
נַעֲשֶׂה חֶפְשִׁי מִן הַמְצוֹת". "חֶפְשִׁי" - הֵינּוּ
בְּחִינַת: ה'חֶפּוּשׁ' שֶׁנַּעֲשֶׂה מִן ה'מְצוֹת', כִּי
ה'מְצוֹת' הֵם 'נְרוֹת' שְׁעַל־יָדָם ה'חֶפּוּשׁ'
כַּנ"ל.

אָבֵל יֵשׁ צַדִּיק שְׁמִמִּית עֲצָמוּ בְּחַיָּיו, וְגַם
בַּעֲוֹדוֹ בַּחַיִּים הוּא מְחַפֵּשׁ בְּגִנְזֵי-
אָבִיו.

[לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ה, טו: "יֵשׁ בְּחִינַת 'בֵּן', שֶׁהוּא
מְחַפֵּשׁ בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא בְּמִו 'בֵּן'"] (זֶהָר בְּהַר קִיָּא): וַיֵּשׁ
 בְּחִינַת 'עֶבֶד' וְכוּ'. אָבֵל יֵשׁ 'בֵּן', שְׂאוֹהֵב כָּל-כֶּף אֶת אָבִיו,
 עַד שְׂמִחַת ה'אַהֲבָה, הוּא עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה עֶבֶד וְכוּ',
 וּמְגַלְגֵּל עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי רַפֵּשׁ וְטִיט כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחֲת־רוּחַ
 לְאָבִיו וְכוּ', אֲזִי אָבִיו מְגַלְהַ לּוֹ גַם מַה שְּׂאִין נִמְסָר אֶפְלוֹ
 לְבָן; כִּי אֶפְלוֹ הַבֵּן, שֶׁהוּא מְחַפֵּשׁ בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא, אֶף-עַל-
 פִּיכֹךְ יֵשׁ מְקוֹמוֹת שְׁגָם ה'בֵּן' אֲסוּר לְכַנֵּס לְשֵׁם וְכוּ'.

[שִׁיחוֹת-הַר"ן קלד (שְׁנֵי לְתוֹרַה הַנ"ל, ח"א ערה): יֵשׁ אֶחָד -
שֶׁנֶּר שְׁלוֹ אֵינּוּ יָכוֹל לְדַלֵּק כִּי-אֵם אֵיזָה שְׁעָה, מְחַפֵּשׁ עִם
הַנֶּר אוֹתָהּ שְׁעָה שְׂדוּלֵק, וְאַחֲרֵיכֶּן נִכְלָה הַנֶּר וְאִין לּוֹ בְּמַה
לְחַפֵּשׁ. וַיֵּשׁ אֶחָד - שֶׁנֶּר שְׁלוֹ דוּלֵק אֵיזָה שְׁעוֹת יוֹתֵר, וְיֻכַּל
לְחַפֵּשׁ יוֹתֵר, אָבֵל אַחֲרֵיכֶּן נִפְסָק. וַיֵּשׁ - שֶׁנֶּר שְׁלוֹ דוּלֵק
יּוֹם אֶחָד. וַיֵּשׁ - שְׂדוּלֵק עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

אָבֵל יֵשׁ אֶחָד - שֵׁיֵשׁ לּוֹ הַרְבֵּה נְרוֹת נִפְלָאִים כְּאֵלוֹ,
שְׂדוּלֵקִים וּמְאִירִים לְעוֹלָם וְעוֹד וְאֵינָם נִכְבִּים לְעוֹלָם,
וְהוּא זוֹכֵה לְחַפֵּשׁ בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא תְּמִיד לְעוֹלָמֵי עַד
וּלְנִצְחַת נְצָחִים - אֲשֶׁרֵי לוֹ.

וְהִנֵּה מְזַה מוֹבֵן: שְׁגָם אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים פְּשוּטִים, זוֹכִים
 בְּעוֹלָם-הַבָּא לְחַפֵּשׁ בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא, אָבֵל הַחֶפּוּשׁ שְׁלֵהֶם
 הוּא רַק לְפִי שְׁעָה, כְּפִי הַמְצוֹת שְׁלֵהֶם, וּבְיָדָי גַם זֶה הוּא
 זוֹכֵה גְדוּלָה וְנִפְלָאָה מְאֹד מְאֹד, כִּי אֶפְלוֹ כְּשֶׁמְחַפֵּשׁ
 בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא אֵיזָה שְׁעָה, יוֹכַל גַּם-כֶּן לְמַצֵּא שֵׁם
 אוֹצְרוֹת נִפְלָאִים שְׂיֻכַּל לְחִיוֹת בְּהֵם חַיֵּי עוֹלָם-הַבָּא לְנִצְחַת.
 אָבֵל חַיָּיו יִהְיֶה רַק כְּפִי מַה שְׂיֻמְצָא בְּאוֹתָהּ הַשְׁעָה.

אָבֵל מִי שְׂזוֹכֵה שְׁנֵרוֹת מְצוֹתָיו מְאִירִין וְדוּלְקִין יוֹתֵר
וְיוֹתֵר - בְּיָדָי יִמְצָא רַב טוֹב בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא יוֹתֵר וְיוֹתֵר.
וְכֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כְּפִי מַה שְׁנֵרוֹת מְצוֹתָיו דוּלְקִין יוֹתֵר.

אָבֵל הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל - זוֹכֵה לְחַפֵּשׁ תְּמִיד בְּגִנְזֵי-אֲדָמָלְכָא,
 וְנֵרוֹת שְׁלוֹ לֹא יִכְבּוּ לְעוֹלָם וְעוֹד. וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה דְּבָרִים בְּגוּ.
 וְדִי בְּזֶה].

- עֲנִין 'נֶר תְּמִיד' -

ו.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, נֶר־תְּמִיד ח"ב א)

בְּזָכוֹת 'נֶר־תְּמִיד' הַדּוּלְקִים בְּשִׁמְךָ-זֵית, נִצּוֹלִין מִגְּזֵרַת 'שְׂמֵד'.

[לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַשַּׁחַר ה, מַז: 'נֶר־תְּמִיד' הוּא
בְּחִינַת ה'רְצוֹן', שְׁעַל־יְדֵי־זֵיזָה נִתְבַּטֵּל בְּחִינַת 'שְׂמֵד', כִּי
עוֹלָם מ'שְׂמֵד' ל'רְצוֹן'. וְעַיִן־שֵׁם עוֹד: שְׁכַל דְּבַר שֶׁהוּא
'כַּנְגֵד רְצוֹן־הַשֵּׁם', נִקְרָא 'שְׂמֵד']

ז.

(יְמֵי-מוֹהַר"ן ח"א עד)

בְּיוֹם הַמִּישִׁי ח"י שְׁבֻט (שְׁנַת תַּקע"א), הָיָה
הַתְּחִלַּת הַיְסוּד שֶׁל הַהַדְלָקָה,
לְהַדְלִיק 'שְׂמֵן־זֵית' עַל קְבֻרוֹ, נֶר־תְּמִיד לֹא
יִכְבֶּה - כַּאֲשֶׁר אָנוּ נוֹהֲגִין מֵאִזְ וְעַד הַנֵּה.

וְגַם־זֶה הָיָה עַל־פִּי מַעֲשֶׂה בְּקַהֲלַת־קֹדֶשׁ
טְפָלִיק, וְאִי־אֶפְשָׁר לְבָאֵר כָּל
הַפְּרָטִים, כִּי בְּכַל־זֶה הָיוּ עוֹד כַּמָּה דְּבָרִים
נוֹרָאִים שְׂרָאִינוּ הַשְּׂגָחַתוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו יִתְבַּרַךְ
בְּכָל־עֵת, אֵיךְ הוּא יִתְבַּרַךְ בְּעֲזָרָנוּ לְגַמֵּר עִסְקֵי
רַבְּנֵנוּ ז"ל, שֶׁהֵם 'זְכוֹת־הַרְבִּים לְדוֹרוֹת', אֲשֶׁר
הַמְּנִיעוֹת נִשְׁתַּטְּחוּ כַּנְגֵדָנוּ בְּלִי גְבוּל, וְלוֹלֵא ה'
שְׁהָיָה לָנוּ, לֹא הָיָה בְּאֶפְשָׁרֵי לְגַמְרֵם בְּשׁוּם
אֶפֶן.

ח.

(חַיֵּי-מוֹהַר"ן יג)

בַּתְּחִלָּה יֵשׁב וְדַבֵּר עִמָּנוּ כְּדַרְכּוֹ, וּמִקֶּדָם
צוּה לְאִישׁ אֶחָד לְהִבִּיא לּוֹ שְׂמֵן

וּפְתִילָה לְתִקּוֹן לוֹ נֵר שֶׁל שְׁמֹנ־זֵית, וְאַחֲרֵי-
כֵן הַדְּלִיק הַנֵּר בְּעֶצְמוֹ.

כִּי כֵן הָיָה דְרָכּוֹ כַּמָּה פְּעָמִים, שֶׁהָיָה
פְּתָאֵם מִדְּלִיק 'נֵר שֶׁל שְׁמֹנ־זֵית,
וְהַדְּבָר הָיָה מוּבָן שֶׁהָיָה מִמְתִּיק דִּינִים בְּזֵה.
וְאִז סָמוּךְ לְהַהֲדַלְקָהּ, וְהַנֵּר הָיָה דוֹלֵק סָמוּךְ
לְשִׁלְחָנוֹ, וְהוּא דְבָר עֲמָנוּ בְּאִמָּה גְדוּלָּה וְכוּ'.

ט.

(עֲלִים-לְתִרוּפָה, ג' וְאַרְא תר"א)

וְתַהֲלָה-לְקָל, גַּם כְּבָר מִקֶּדֶם דָּלַק הַנֵּר-
תָּמִיד עַל 'צִיּוּן-הַקְּדוֹשׁ,
מִכָּל-שָׁכַן עִתָּה שֶׁהוּא מֵאִיר תָּמִיד.

וְלַהֲשִׁים הַתְּקוּהָ שֶׁהוּא צְמִיחַת קֶרֶן יִשׁוּעָה
שֶׁלֹּא תִכְבֶּה גֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. וְעַל-
יְדִיזָה יִהְיֶה נִמְתָּקִים כָּל הַדִּינִים מֵעֲלֵיכֶם
וּמֵעֲלֵינוּ, כִּי הַהֲדַלְקָה הַקְּדוֹשָׁה עַל 'צִיּוּן-
הַקְּדוֹשׁ שְׁלוֹ, הוּא הַמְתָּקָה נִפְלְאָה מְאֹד.

וּמֵאֲלֵיכֶם תְּבִינּוּ: לְהַזְהִיר אֶת כָּל אֲנָשֵׁי-
שְׁלוֹמֵנוּ, שִׁיתְּנִדְּבוּ כָּל אֶחָד
בְּבֵיתוֹ בְּכַל־עֵת, אִיזָה גְדוּבוֹת עַל־זָה, כַּאֲשֶׁר
נִהְגוּ מִקֶּדֶם.

וְגַם פֶּה בְּסִבִּיבוֹתֵינוּ, הַתְּחַלְתִּי מִחֻדָּשׁ
לְהַזְהִירָם עַל־זָה, וְלַהֲשִׁים הַיִּשׁוּעָה
שִׁיאִיר גֵרוֹ שֶׁם תָּמִיד לֹא תִכְבֶּה.

וּכְמוֹ-כֵן יֵאִיר אֹרֹו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּחָנִיּוֹת
תָּמִיד וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁאָמַר בְּלִשׁוֹנוֹ-
הַקְּדוֹשׁ (תִּיִּי-מוֹהֲר"ן מו; רכט; שו): "מִיִּין פִּיִּיעֵרֵל
וְזַעַט שׁוֹיִן טְלִיעֵן בִּיז וְכוּ' (מְשִׁיחַ וְזַעַט קוּמְעוֹן).
[הָאֵשׁ שְׁלֵי תוֹקֵד עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ].

י.

(עֲלִים-לְתִרוּפָה, ג' וְיִשְׁלַח תר"ב)

וּמָה שֶׁמְרַבָּה לְהַפְלִיא עַל יְדִידֵנוּ רַבִּי
אַבְרָהָם בְּעַר גֵרוֹ-יֵאִיר, בְּדָבָר הַמְּעוֹת

בְּעַד ה'שְׁמֹנ־זֵית' - הָאֵמַת אֲתָךְ. אַךְ דַּע:
שֶׁבּוֹדָאֵי לֹא תִפְסִיד אֶפְלוֹ פְרוּטָה אַחַת, אַךְ
מָה שִׁיתְּעַכֵּב הַמְּעוֹת אִיזָה זְמַן, מִכְרַח אֲתָה
לְסַבֵּל.

וּכְדָאֵי וּכְדָאֵי לְסַבֵּל בְּשִׁבִיל הַמְּצוּה-רַבָּה
שְׁזִכִּיתָ שִׁיהִיָּה לְךָ חֵלֶק בְּזֵה
בְּהַדְּלָקַת 'נֵר-תָּמִיד' ב'שְׁמֹנ־זֵית', עַל 'צִיּוּן-
הַקְּדוֹשׁ', אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים ב'אֹרֹו הַקְּדוֹשׁ'.

יא.

(עֲלִים-לְתִרוּפָה, ו' בְּהַר תר"ג)

וְהִנֵּה בְבוֹאֵי לְפָה מְצֵאתִי שֶׁכָּלָה הַשֶּׁמֶן,
וְלֹא דָלַק הַנֵּר-תָּמִיד עַל ה'צִיּוּן-
הַקְּדוֹשׁ!

עַל-כֵּן בָּאתִי לְהוֹדִיעְכֶם: שֶׁתִּרְאוּ לְהַבִּיא
שֶׁמֶן אִם תֵּאָבוּ בְּעֶצְמְכֶם, אוֹ לְשַׁלַּח
לְיַד בְּנֵי רַבִּי אֵיִצִּיק גֵרוֹ-יֵאִיר לְטוֹלְטִישׁוֹן
מְעוֹת עַל שֶׁמֶן - כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְבַּטֵּל הַנֵּר-
תָּמִיד חֲסִי־שְׁלוֹם, כִּי הוּא 'הַמְתָּקַת
הַדִּינִים' - לָכֶם, וְלָנוּ, וְלְכָל הַקְּבוּצָה הַזֶּה.

וְלַעֲתָ-עִתָּה הַכְּרַחְתִּי לְקַח בְּהַקְּפָה 'שֶׁמֶן',
עַד שֶׁתְּבוֹאוּ וְתִסְלְקוּ, וְיִרְאוּ
לְכָל יִשְׁנוּ, וְלַהֲשִׁים הַיִּשׁוּעָה.

יב.

(כּוֹכְבֵי-אֹר, אֲנָשֵׁי-מוֹהֲר"ן מו)

וּבְעֵנִין הַנֵּר-תָּמִיד, עֵינַי ב'סְפָר־הַמִּדּוֹת'
וְכוּ' [מוֹבָא לְעִיל]. וּמִמִּילָא מוּבָן מְזָה
בְּאַלְפֵי אֲלָפִים קַל־וְחֹמֶר, לְהַנֵּר-תָּמִיד
שֶׁאֶצֶל קְבֵרוֹ-הַקְּדוֹשׁ.

וְתַבִּין מְזָה לְמָה שֶׁמוּבָא בְּלִקוּטֵי-מוֹהֲר"ן
(ח"א רטו): בְּעֵנִין קְבֵרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
וְהַסְתַּלְקוּתוֹ, שֶׁעוֹסֵק בְּזֵה לְהַעֲלוֹת מִשְׁמַד
לְרַצוֹן.

"וְאַתָּה הַקָּרֵב אֵלַיךָ, אֶת אֲהָרֹן אָחִיךָ וְאֶת בְּנָיו
אִתּוֹ, מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְכַהֵנוּ לִי" (שמות כח, א)
- עֲנִין 'בְּהַנִּים' -

יז.

(ח"א ב, בסוף)

'בְּהַנִּים' - הם בחינת 'תורה', בחינת
'נשמות', כמו שכתוב (מלאכי ב, ז):
"כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה" וכו'.

טו.

(ח"א טו, ז)

'בְּהַנִּים' - זו בחינת 'תפלה', בחינות
'אברהם', כמו שאמרו חז"ל
(נדרים לב): שאמר הקדוש ברוך הוא
לאברהם: "אַתָּה כַהֵן לְעוֹלָם" וכו' (תהלים קי,
ד).

טז.

(ח"א לג, ו)

"כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת" (מלאכי ב, ז).
"כַהֵן" - הוא בחינות 'הסד' (זהר נשא
קכא: קמה: פנחס רמו: תקוני זהר יב).

"יִשְׁמְרוּ דַעַת" - הינו: שיתגלה על-ידי
הרב הזה, ה'אהבה'
שבדעת' - שהוא לפי מדרגתו: 'אהבה'
שהוא למעלה מהזמן, שהוא (זכריה יד, ז):
"יום אחד יודע לה" וכו'.

יז.

(ח"א לד, א-זח)

בְּתִיב (תהלים סט, כא): "הֲרַפָּה שְׁבָרָה לְבִי" -
הינו: ה'חרפות' ובזיונות' שוברין
'לבו של אדם'.

והתקון הוא: על-ידי שמקשר את 'לבו',
לה'נקדה' השיך ל'לבו' בעת

וּבְלִקוּטֵי־הַלְכוֹת' (ברפתי השחר ה) מְבַאֵר
מִשָּׁם: שָׁגַם כָּל
הַתְּאוּזוֹת וְהַמְדוּת רְעוּת, בְּפֶרֶט הָאֲפִיקוֹרְסוֹת
- הַכֹּל כָּלוּל בְּעֵינֵי שְׁמֹד' הַנ"ל. וּמִצְרוּף כָּל
הָעֵינָיִים הָאֵלֶּה בִּיחַד, הַפְּלִיג מוֹהַרְנֵת ז"ל
בְּדָבַר ה'נִרְתְּמִיד', עַד אֵין שְׁעוֹר וְעֵרָף, כֵּן
שְׁמַעְתִּי בְּפִרוֹשׁ מֵאֲבִי [רבי נחמן מוילטשיין] ז"ל.

וְזֶה יְדוּעַ: שְׁסַגְלַת כָּל מִצְוָה וְהַנְּהֵגָה שֶׁל
הַצְּדִיקֵי־אֱמֶת, הוּא דוֹקָא כְּפִי
הַפְּרָטִים שְׁנֹצְטוּ מִזֶּה בְּכָל־דָּבָר.

כִּי כְמוֹ שְׁבַגְשְׁמִיּוֹת אִי־אֶפְשֶׁר שֶׁתִּצָּא אֶל
הַפֶּעַל מִהַרְכֵּבַת הַסַּמִּים, כֵּן הַרְפוּאָה
לְהַמְחִלָּה, כִּי־אִם עָשׂוּ מְכוּן מִמֶּשׁ בְּכָל
הַפְּרָטִים שִׁיצְאוּ מִפִּי הַרופָא (אם הִיָּה בְּנִמְצָא
הַרופָא הָאֱמֶתִי).

כְּמוֹ־כֵן מִמֶּשׁ בְּחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ - לְמִשְׁל: בְּעֵינֵי
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים שֶׁהֵם
מְסֻגְלִים לְפָגַם־הַבְּרִית רַחֲמָנָא־לְצִלְן. וְכֵן
בְּעֵינֵי ה'נִרְתְּמִיד' שֶׁדִּקְדַּק אֲדָמוֹ"ר זצ"ל,
וּפְרָט בְּפֶרֶט: 'שְׁמוֹן־זֵית'.

יג.

(פוכבי אור, חכמה ובינה ג)

(א) "נִרְתְּמִיד" עִם הָאוֹתִיּוֹת, כְּמִסְפָּר שְׁמוֹ
בְּמִלּוּאוֹ כְּזֶה: "נִוִּן חִית מִ'ם נִוִּן".

(ב) "שְׁמוֹן זֵית זָךְ כְּתִית", גִּימְטְרִיָּא שְׁמוֹ
בְּאַרְבַּעַה פָּנִים: (1) "נְחָמֵן". (2) "נְחָמֵן"
בֶּן שְׁמֻחָה", עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוּת. (3)
"נְחָמֵן בֶּן פִּינָא", עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוּת. (4)
"נְחָל נִבְע מְקוֹר חֲכָמָה", עִם הָאוֹתִיּוֹת.

הזאת, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַטַּל ה'חֲרָפָה' הַשּׁוֹרָה
עַל לְבוֹ'.

וּכְשֶׁה'לֵב' מְשַׁקֵּעַ בְּאֲהָבוֹת רְעוּת', הֵינּוּ:
'חֲרָפוֹת וּבְזִיזוֹנוֹת', הַנִּקְרָא
(דְּבָרִים י, טז): "עֲרַלְת לֵב", בְּחִינַת אֲהָבָה
נְפוּלָה וְשִׁבוּרָה' וְכוּ' - וּמִקְשֵׁר ה'לֵב'
לְה'נִקְדָּה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'צַדִּיק', שְׁשֵׁם ה'אֹר
הָאֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה' שׁוֹרָה.

כִּי "אֹר הַחֶסֶד נִשְׁאָר בִּיסוּד דְּאֲצִילוֹת"
(עַץ־חַיִּים, שַׁעַר 'שְׁבִירַת־הַכְּלִים' פ"ג), שֶׁהוּא
בְּחִינַת (מְשָׁלֵי י, כה): "צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם".

אֲזִי נִתְבַטַּל ה'אֲהָבוֹת רְעוּת', הֵינּוּ
ה'חֲרָפוֹת', הֵינּוּ: "עֲרַלְת לֵב".

כִּי ה'צַדִּיק', שֶׁהוּא 'נִקְדָּה', שְׁשֵׁם שׁוֹרָה
ה'אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה', יָאִיר לְה'לֵב,
וְנִתְבַטַּל ה'חֲרָפָה', הֵינּוּ: "עֲרַלְת לֵב", כִּי "עַל
כָּל פְּשָׁעִים תִּכַּסֶּה אֲהָבָה" (מְשָׁלֵי י, יב) - כִּי
שֵׁם שׁוֹרָה אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה'.

וְזֶהוּ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (נְדָרִים לב:): "בִּקְשׁ
הַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא לְהוֹצִיא 'פְּהִנָּה'
מ'שֵׁם', וּבִשְׁבִיל שֶׁהַקְּדִים 'בְּרַפְת־אֲבָרָהִם'
לְבְּרַפְת־הַמְּקוֹם', נִטְלָה מ'שֵׁם', וְנִתְנָה
לְאֲבָרָהִם', שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קי, ד): 'אֵתָהּ כִּהְיִ'
לְעוֹלָם עַל דְּבָרַתִּי מִלְּפִי־צַדִּיק".

וְזֶהוּ כְּשֶׁהַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא נִתֵּן ה'פְּהִנָּה'
לְפִינָחֶס, אָמַר (בַּמִּדְבָּר כה, יב): "הֵנִנִּי נִתֵּן
לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" - כִּי ה'פְּהִנָּה' הִיא
בְּחִינַת אֲהָבָה', הוּא 'אֲבָרָהִם' - שׁוֹרָה
בְּמִקוֹם בְּרִית שְׁלוֹם', הֵינּוּ: "צַדִּיק יְסוּד
עוֹלָם" (מְשָׁלֵי י, כה).

[פְּרַפְרָאוֹת־לַחֲכָמָה: בְּמֶאֱמַר זֶה שֶׁל דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
(עַל 'שֵׁם' וְאֲבָרָהִם) נוֹדַע לָנוּ: שֶׁה'פְּהִנָּה' נִתְנָה לְאֲבָרָהִם'
שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲהָבָה'. וְעַל־כֵּן כְּשֶׁנִּתְנָה ה'פְּהִנָּה' לְפִנְחָס',

נֶאֱמַר שֵׁם: "הֵנִנִּי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" - כִּי שֵׁם שׁוֹרָה
'אֹר הָאֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה' וְכוּ'.

וְצַרִּיךְ כָּל אֶחָד: לְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ -
כְּדֵי שִׁיֵּאִיר בְּחִינַת 'נִקְדָּה'. וְעַל־יְדֵי־
זֶה נִתְבַטַּל "עֲרַלְת לֵב", הֵינּוּ: 'חֲרָפוֹת', הֵינּוּ:
'אֲהָבוֹת רְעוּת'.

וְגַם צַרִּיךְ כָּל אָדָם: לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ
בִּירְאַת־שָׁמַיִם - כְּדֵי לְקַבֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת
ב'לְבוֹ', מִה'נִקְדָּה' שִׁישׁ ב'חֵבְרוֹ' יוֹתֵר מִמֶּנּוּ.

כִּי בְּזֶה הַבְּחִינָה שִׁישׁ ב'חֵבְרוֹ' יוֹתֵר מִמֶּנּוּ -
זֹאת הַבְּחִינָה הוּא בְּחִינַת 'נִקְדָּה'. וְשֵׁם
בְּה'נִקְדָּה הַזֹּאת' - שׁוֹרָה ה'אֲהָבָה',
הַנִּקְרָא 'פְּהִי'.

וְה'נִקְדָּה הַזֹּאת', הוּא בְּחִינַת 'צַדִּיק' לְגַבֵּי
'חֵבְרוֹ'. וְה'נִקְדָּה הַזֹּאת', מֵאִיר
לְלֵב חֵבְרוֹ'.

שְׁעַל־יְדֵי שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת אֵלוּ [הַנ"ל] - א)
'הַתְּקַשְׁרוֹת הַצַּדִּיקִים'. ב) עַל־
יְדֵי שִׁידְבַר עִם 'חֵבְרוֹ' ג) עַל־יְדֵי 'עֲצָמוֹ',
שֶׁמְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ. יְכוּל גַּם־כֵּן לְעוֹרֵר
אֵת לְבָבוֹ, וְיִסֵּיר מִמֶּנּוּ "עֲרַלְת לֵב".

וְזֶהוּ פִּירוּשׁ (שְׁמוֹת יט, ו): "וְאֵתֶם תִּהְיוּ לִי
מִמְּלַכַת פְּהִינִים" - הֵינּוּ: בְּחִינַת
'אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה', בְּחִינַת 'פְּהִי'.

כִּי כְּשֶׁתְּקַבֵּל מִן כָּל [שְׁלֹשׁ] הַנִּקְדוֹת הַלְלוֹ
[הַנ"ל] - שֵׁם אֲצֵל כָּל ה'נִקְדוֹת', שׁוֹרָה
'אֲהָבָה קְדוּשָׁה' הַנִּקְרָא 'פְּהִי'.

כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כה, יב): "הֵנִנִּי נוֹתֵן לוֹ
אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם", וְה'נִקְדָּה' הוּא
'בְּרִית שְׁלוֹם' וְכוּ'. [עֵינֵן לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, נְשִׂיאֵת־כַּפִּיִם
ה].

יח.

(ח"א מו)

'ימין' - זה [חסד - בגימטריא] ע"ב. ו'שמאל' - זה [גבורה - בגימטריא] רי"ו. (תקוני-זהר כה: נה: עו: ועוד).

ו'שלוש פעמים ע"ב, גימטריא רי"ו" (ספר-הלקוטים להאריז"ל, פי תשא; שער-המצות, פי תצא; ועוד). ושלושה פעמים ע"ב - זה בחינת: "כהן גדול, וכהן הדיוט, וסגן הכהן" (זהר משפטים צה; פרי-עץ-חיים, שער הסליחות פ"ח).

זהר' (קכו): "ונקודה דילך קמ"ץ, דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכהנא איהו לימינא".

ואז מתגבר עליו 'פח'המדמה', 'פח'ה' הבהמיות, בבחינת (הושע שם): "נדמו עמי מבלי הדעת". "נדמו" - הינו 'פח'ה' המדמה'.

ו"מוציא דבה" (במדבר יד, לו) - על-ידם נתקלקל ונפגם בחינת 'אהבה-דקדושה', שהוא בחינת: "וקמץ הכהן", פנ"ל.

יט.

(ח"ב ד, ג-ד)

מאחר שהוא יתברך היה יכול לברא עולמות כאלו בלי 'אתערותא' דלתתא' כלל, רק על-ידי חסדו - בודאי הוא יכול להחיות ולקים העולמות רק על-ידי חסדו, ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה.

ואפלו ההכרחיות היו נעשין על-ידי אחרים, כמו שכתוב (ישעיה סא, הו): "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני נכר אפריכם וכרמיכם, ואתם כהני ה' תקראו".

"כהני ה'" דיקא, בחינת 'חסד', בחינת (תהלים פט, ג): "עולם חסד יבנה" - הינו שיהיו נקראים "כהני ה'", בחינת "חסד", שאין צריכים לעשות שום מלאכה, רק העולם מתקים בחסדו, פנ"ל.

אך כשה'חסד' נתעכב חסו'שלום, ואין משפיע עלינו 'חסדו' - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערותא-דלתתא' פנ"ל.

אך צריך לקבל ה'חסד' בהדרגה - כי רב החסד' אי אפשר לקבל, כי היו בטלים במציאות מחמת רב החסד' וכו'. וצריך

יט.

(ח"א נד, ה-בסוף)

ה'פח'המדמה' בא על-ידי 'לשו'ה'רע' - כי 'פח'המדמה' הוא 'פח'הבהמיות', כי גם 'בהמה' יש לה זה ה'פח'המדמה'. וה'מוציא דבה', נופל ל'בהמיות', ועל-כן נתגבר עליו 'פח'ה' המדמה', 'פח'הבהמיות' - כי "מוציא דבה הוא כסיל" (משלי י, יח).

וכשה'דעת' נסתלק ממנו - נופל מ'אהבת השם-יתברך' ל'אהבת הבהמיות', בבחינת (הושע ד, ו): "כי אתה הדעת מאסת, ואמאסך מכהן לי".

"כהן" - הינו בחינת (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", בחינת (תהלים קי, ד): "אתה כהן", בחינת (ויקרא ה, יב): "וקמץ הכהן" - כי על-ידי 'פגם-הדעת', נופל מ'אהבות-דקדושה', שהם בחינת 'כהן'.

[נ"ב: 'קמץ-קמיצה' הוא בחינת 'אהבה', על-ידי ה'כהן' שהוא בחינת 'חסד'. כמו דאיתא ב'תקוני-זהר' (ה): "קמ"ץ מימינא, וקמץ הכהן משם". ועוד ב'תקוני-זהר' (ט): "והאי נקודה וכו' אתקרי קמ"ץ, קומץ סתים, בגין וקמץ הכהן משם מלא קמץ". ועוד ב'תקוני-

לַעֲשׂוֹת כְּפִי וְצִנּוֹר לְקַבֵּל עַל יָדוֹ הַחֶסֶד -
וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יָדַי 'רְאָה' וְכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יז, כג): "וְהִנֵּה פָּרַח מִטֶּה
אֲהַרֵן לְבֵית לִוִי" - הֵינּוּ שֶׁהַחֶסֶד,
בְּחִינַת 'אֲהַרֵן' - צָרִיךְ לְקַבְּלוֹ עַל-יָדַי הַכְּפָי,
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רְאָה', סֵטְרָא דְלִוִי'.

כא.

(ח"ב ד, בסוף)

עַל-יָדַי בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'כֹּהֵן' -
נִסְגָּר 'פִּי הַמִּכָּה' לְגַמְרֵי וְנִתְרַפָּא
בְּשִׁלְמוֹת, בְּבְחִינַת (וַיִּקְרָא יג, ד): "וְהִסְגִּיר
הַכֹּהֵן אֶת הַנֶּגַע".

(שְׁעַל-יָדַי שֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ חֶסֶדוֹ, עַל-
יָדַי הַרְאָה שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יָדַי הַתְּגִלּוֹת-הַרְצוֹן - עַל-יָדַי-זֶה
זוֹכֵין לְרַפּוּאָה).

כב.

(ח"ב ז, יא)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ נָתַן לָבוֹ לְהִסְתַּכַּל בְּצַרְתָּן שֶׁל
יִשְׂרָאֵל. וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ
כְּשֶׁרָאָה שֶׁהוּא נֹתֵן לָבוֹ עַל-זֶה, קָרָא אֵלָיו
(שְׁמוֹת ג, ד): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הַנְּנִי"
- "הַנְּנִי לְכֹהֵנָה, הַנְּנִי לְמַלְכוּת" (שְׁמוֹת-רַבָּה ב,
ו).

"הַנְּנִי לְכֹהֵנָה" - זֶה בְּחִינַת 'חֲנֻפַת הַבַּיִת',
כִּי (זְבָחִים קב. שְׁמוֹת-רַבָּה שָׁם): "מֹשֶׁה
שָׁמַשׁ בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמַּלּוּאִים", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תְּהִלִּים צט, ו): "מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנֵינוּ".

גַּם 'כֹּהֵן' - הוּא בְּחִינַת 'כְּלִיּוֹת בֵּן
וְתַלְמִיד' (בְּחִינַת דְּרִי-מַעְלָה וְדְרִי-מַטָּה -
בְּחִינַת אִיחָה מְקוּם כְּבוֹדוֹ, וְיִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ) - כִּי
בְּכֹהֵן נֹאמַר (וַיִּקְרָא י, יא): "לְהַזְרוֹת אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל" - 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן הַזְרוּאָה, זֶה

בְּחִינַת 'תַּלְמִיד'. גַּם 'לְהַזְרוֹת' לְשׁוֹן 'הַרְיוֹן',
בְּחִינַת 'בֵּן'.

"הַנְּנִי לְמַלְכוּת" - זֶה בְּחִינַת 'מַלְכוּת',
שְׁעַל-יָדוֹ נִמְשָׁךְ הַפְּרָנְסָה שְׁבוֹ
נִתְגַּלָּה 'אֲזַר-הַפָּנִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית יד, יח): "וּמַלְכֵי צֶדֶק
מְלֹךְ שָׁלֵם הוֹצִיא לָחֶם וַיִּיּוֹ, וְהוּא כֹהֵן
לְאֵל עֲלִיּוֹן".

"מַלְכֵי צֶדֶק מְלֹךְ שָׁלֵם" - זֶה בְּחִינַת
'מַלְכוּת'.

"הוֹצִיא לָחֶם וַיִּיּוֹ" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'פְּרָנְסָה'
שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יָדַי הַמַּלְכוּת'.

"וְהוּא כֹהֵן" - זֶה בְּחִינַת 'כֹּהֵנָה', שֶׁהוּא
בְּחִינַת 'כְּלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד',
שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ הַפְּרָנְסָה עַל-יָדַי הַמַּלְכוּת'.

כג.

(שְׁבַח-יְהוָה ח"ב ט - רַבֵּנוּ ז"ל
בְּדֶרֶךְ נִסְיַעְתּוֹ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל)

אָמַר הוּא ז"ל, לְהָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ: "אֲנִי
מְזַהֵיר אוֹתְךָ לְבַל תִּגְלֶה אוֹתִי כֹל
וְלֹא תִגִּיד כֹּל מִי אֲנֹכִי, אִם יִשְׁאַלוּ עָלַי".

וְהִלְכוּ אֲצִלּוֹ ז"ל בְּעֶצְמוֹ לְחַקֵּר אֲצִלּוֹ: "מִי
הוּא וּמֵאַיִזָּה מְקוּם הוּא וּמֵאַיִזָּה
מִשְׁפָּחָה"?! - וְלֹא רָצָה לְגַלוֹת כֹּל וְכו'.

וּבְכָל-פְּעַם נִדְמָה לָהֶם לְאִישׁ אַחֵר.
לְמַשָּׁל: שֶׁשְּׁאַלוּ אוֹתוֹ: "אִם
הוּא 'כֹּהֵן'?! הַשִּׁיב: "הֵן"! - אַחֲרֵיכֶן בְּיוֹם
שֶׁאֲחַר זֶה שְׁאַלוּ אוֹתוֹ פְּתָאם: "אִם הוּא
'יִשְׂרָאֵל'?! הַשִּׁיב: "הֵן"!

שְׁאַלוּ אוֹתוֹ: "אֵתְמוּל אָמַרְתָּ שְׂאֵתָה
'כֹּהֵן'! וְעַכְשָׁיו אָתָּה אוֹמֵר שְׂאֵתָה
'יִשְׂרָאֵל'?!"

וְהָשִׁיב: "כֹּהֵן זֶה מִדַּת הַסֵּד! וְיִשְׂרָאֵל מִדָּה אַחֶרֶת! - וּבְרוּךְ הַשֵּׁם שֵׁשׁ בֵּי מִדָּה זֹאת! וְגַם מִדָּה זֹאת!" (עין בפנים כל הספור).

"וְעֲשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אַחִיךָ לְכַבֹּד וּלְתַפְאֶרֶת" (שמות כה, ב)

באיזה זכות היה אהרן נכנס לבית קדשי הקדשים? - זכות המילה היתה נכנסת עמו וכו'. (שמות יד, ח)
מפני מה כהן גדול משמש בטמונה בגדים? - אלא כנגד מילה, שהיא לטמונה ימים. (ויקרא יד, כא)

נד.

(ספר המדות, מוהל ד)

מִצְוֹת מִלְּהָ יֵשׁ לָהּ בַּח שֵׁשׁ לְבָגָדֵי כֹהֵן-גָּדוֹל. [הרב מטשעהרין ז"ל צנן לשני המדרשים הנ"ל].

"וְאַתָּה תִּדְבֹר אֶל כָּל חֲכָמֵי לֵב, אִשׁוּר מִלְּאֲתֵי רוּחַ חֲכָמָה" (שמות כה, ג)

נה.

(ח"א כא, ב-ג)

לְהַגִּיעַ לְבַחֲנֵת שְׁפַע אֱלֹקֵי, אִי-אֶפְשָׁר לְבֹא לָזֶה, אֶלָּא שִׁיקְדֵשׁ אֶת 'פִּי, וְחֲטָמוֹ, וְעֵינָיו, וְאָזְנוֹ - וְהֵן הֵן מְאִירִין לוֹ שְׁפַע אֱלֹקֵי הַנֵּל.

וְהֵן הֵן "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת" (במדבר ח, ב). ו"פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" (שם), הֵינּוּ שְׁפַע אֱלֹקֵי הַנֵּל.

וְשְׁפַע אֱלֹקֵי הזאת, הוא בחינת 'סְפָה' - כִּי 'סְפָה' הוּא בַחֲנִינָה

"שְׁפָכָה בְּרוּח־הַקֹּדֶשׁ" (מגלה יד.), כִּי 'רוּח־הַקֹּדֶשׁ' הוּא שְׁפַע אֱלֹקֵי.

וְסִפָּה הַזֹּאת - הִיא בָּא עַל-יְדֵי "שְׁבַעַת עֲנָנִים" (במדבר יד, א, ב; ספרי בהעלותך כה), הֵינּוּ בַחֲנִינָה "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת" כִּנֵּל, שְׁעַל-יָדָם הָאָדָם מְשִׁיג "פְּנֵי הַמְּנוֹרָה" - הֵינּוּ 'סְפָה', הֵינּוּ שְׁפַע אֱלֹקֵי.

וְרוּח־הַקֹּדֶשׁ נִקְרָא עַל שֵׁם ה'חֲכָמָה', שֶׁהִיא "רוּחַ חֲכָמָה" (שמות כה, ג; דברים לד, ט; ישעיה יא, ב) **הַבָּא מ'קֹדֶשׁ', כִּידוּעַ** (זהר אחרי סא. - ועין זהר תצוה קעט; וכו'.

כִּי צָרִיךְ ה'מְקַבֵּל הַזֶּה, לְהִיּוֹת 'חֲכָם' - כִּי הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא "יֵהֵב חֲכָמָתָא לְחַפְיָמִין" (דניאל ב, כא), בַּבְּחִינָה (שמות לא, ו): **"וּבְלֵב כָּל חָכֵם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה."**

וְסִפָּה הַנֵּל, הֵינּוּ רוּח־הַקֹּדֶשׁ הַנֵּל, שְׁפַע אֱלֹקֵי הַנֵּל - הוּא בַחֲנִינָה 'מְקִיפִין' וְכו'.

נו.

(ח"א מט, א)

ה'לֵב' הוּא ה'צִיּוֹר שֶׁל הַמְּדוּת, הֵינּוּ ה'חֲכָמָה שְׁפַלְב', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שמות לא, ו): "וּבְלֵב כָּל חָכֵם לֵב נָתַתִּי חֲכָמָה."

וְעַקֵּר ה'יְצִירָה' הִיְתָה ב'חֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תהלים קד, כד): "כָּל־כֹּחַ בְּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ". נִמְצָא: שֶׁה'לֵב' הוּא ה'צִיּוֹר, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שם עג, כו): "צוֹר לְבָבִי."

נד.

(ח"א נט, ה)

"וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֹמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנֵים וּמִבְּנוֹת" (ישעיה נה, ה).

ל.

(ספר-המדות, בנים צה)

מי שִׁמְטִיל אִימָה יִתְּרָה עַל דּוֹרוֹ, אֵין מִתְקַיֵּימִין לוֹ בָּנִים "חֲכָמֵי לֵב" (שמות כח, ג).

"וּכְתַנַּת תְּשִׁיבָן" (שמות כח, ד)

לא.

(ספר-המדות, בושה ה)

כְּתַנַּת שֶׁל צְדִיקִים, מְכַפֶּרֶת עַל 'שְׁפִיכוֹת דָּמִים' (על-פי זבחים פח: ערכין טז).

"וְאַבְנֵט" (שמות כח, ד)

לב.

(ספר-המדות, ענייני 'אבנט')

[א] ה'תְּגוּרָה' שֶׁתְּגוּרָה בָּהּ אֵיזָה צְדִיק, כְּשֶׁתְּהַגֵּר בָּהּ - הוּא סֶגְלָה לְבַטֵּל 'הִרְהוּרִים' (הִרְהוּרִים ח).

[ב] 'אַבְנֵט' - תְּקוּן עַל 'הִרְהוּרִים' (על-פי זבחים פח: ערכין טז). (הִרְהוּרִים נט).

"וְעֵשִׂיתָ חֹשֶׁן מִשְׁפָּט" (שמות כח, טו)

לג.

(ספר-המדות, המתקנת-דין ג)

'פְּרִשְׁתָּ חֹשֶׁן' (שמות כח, טז; לט, ח-כא), תְּקוּן לְדִינִים' (על-פי זבחים פח: ערכין טז).

"יָד" - הֵינּוּ: שִׁיחִיהָ לוֹ כַּח לְהַעֲמִיד 'תְּלַמִּידִים הַגּוֹנִים', וְלְהַמְשִׁיךְ בָּהֶם 'רוּחַ חֲכָמָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לז, ט): 'וַיְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוּן מֶלֶךְ אֱרֶצְהָא, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה יָדָיו עָלָיו".

כח.

(ח"א סא, ב)

ה'סְמִיכָה' שְׁסוּמְכִין אֶת הָרַב, וְה'כְּתָב' - הֵם מְבַחֲשִׁנָה אַחַת.

כִּי ה'סְמִיכָה', ב'יָדִים', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים לז, ט): "וַיְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוּן מֶלֶךְ אֱרֶצְהָא חֲכָמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו".

וְהוּא בְּחִינַת ה'כְּתָב', בְּחִינַת "יָד כּוֹתֶבֶת" (תְּקוּנֵי-זֶהָר לז: לו, פט). כִּי ה'כְּתָב' הוּא גַם-כֵּן מְבַחֲשִׁנַת 'חֲכָמָה' וְכוּ'.

וּכְשֶׁה'חֲכָם' הָרְאוּי ל'סְמִיכָה', נִסְמָךְ בְּשֵׁם 'רַבִּי' וְכוּ' - אַזֵּי עַל-יָדֵי ה'סְמִיכָה', שְׂאֵזִי מְקַבֵּל 'חֲכָמָתוֹ' מְבַחֲשִׁנַת "יָד ה'" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים-א כח, יט), בְּבַחֲשִׁינַת: "וַיְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוּן מֶלֶךְ אֱרֶצְהָא חֲכָמָה' וְכוּ" כַּכְּל - אַזֵּי מְבִיא הָאָרֶה וְכַח ב'כְּתַב-יָדָיו', שֶׁהוּא גַם-כֵּן מְבַחֲשִׁנַת 'חֲכָמָה'.

כט.

(ח"א סא, ח)

"הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלָּה פוֹד" (משלי יא, ג), "דְּלִית רִוְחָה רִוְחָה דְּקִיּוּמָא" (זֶהָר נְשֵׂא 'אֲדָרְא-רַבָּא' קכח). - הֵינּוּ: "רוּחַ חֲכָמָה" (שמות כח, ג; דְּבָרִים לז, ט; יִשְׁעִיהָ יא, ב).

"וְלֹא הוּא מְהִימָנָא" (זֶהָר שָׁם) - הֵינּוּ 'אֲמוּנַת-חֲכָמִים'. כִּי עַל-יָדֵי שְׂאִין בּוֹ 'אֲמוּנַת-חֲכָמִים', אֵין בּוֹ "רוּחַ חֲכָמָה" - כִּי נִדוּן ב'מִוְתְּרוֹת' (עֵין פְּנִימִים בְּאוֹת א).

”רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל” (שמות כח, טז)

לה.

(לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פז)

מבאר בהתורה 'היכל הקדש' בסימן נ"ט
בחלק א (המובא לעיל): שבחינת
'משפט', זה הוא בחינת 'רבוע', בחינת
"חשן המשפט" שנאמר בו (שמות כח, טז):
"רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל".

נמצא: שה'משפט' שהאדם צריך לחשב
עם עצמו, ולשפט את-עצמו,
שזהו בחינת 'התבודדות ושיחה בינו לבין
קונו' - הוא בחינת "רבוע".

ועל-שם-זה בעצמו נקרא "רבוע" - כי
עקר ה'התבודדות והשיחה',
צריך להיות בהתחזקות רצונות טובות
להשם-יתברך, עד שיכלל באחדותו יתברך,
בבחינת ד' דאחד, מכל מקום שהוא.

בבחינת (יחזקאל לז, ט): "מארבע הרוחות
באי הרוח" - שמכל 'ארבע
רוחות העולם' שנתפזר דעתו לשם - ישוב
מכלם לד' דאחד, להכלל ב'רוח-השם' שהוא
רצונו יתברך, כי רוח' לשון רצון'.

כי זה עקר ה'התבודדות' - שצריך
להתבודד ולחשב עם עצמו: היכן הוא
בעולם? - ולהיכן נתפזר דעתו ומחשבתו
ורצונו? - ולהיכן נשלך ונתעה על-ידי
מעשיו ומחשבותיו?

עד שעל-פירב רואה בעצמו: שאין לו
מקום ורוח מארבע רוחות העולם,
לברח לשם, ולהתחבא שם, מפגעי העולם
בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון
ופרנסה וכו' - כי אם אליו יתברך לבד.

ובשביל-זה, בחינת 'משפט' הנ"ל,
שהוא בחינת 'התבודדות',

לד.

(ח"א נט, ג)

על-ידי שמקרב נפשות להשם-יתברך,
ועל-ידי 'התבודדות' שמתבודד
ומשיח בינו לבין קונו ושופט ודן עצמו על
כל מה שעשה (על-פי קצור לקוטי מוהר"ו) - זוכה
ל'שמירת-שבת', שהוא 'בטול הרע
והקלפות'.

וזהו בחינת (הקדמת הזכר ה: - על שמות לא, יג;
ויקרא יט, ל; כו, ב): "את שבתותי
תשמרו" - "שבתותי" דא עגולא ורביע
דלגו".

"עגולא" - בחינת 'כפא-כבוד', בחינת
(מלכים א י, יט): "וראש עגל
לכפא".

ו"רבועהא" - דא 'משפט', בבחינת (שמות
כח, טז): "רְבוּעַ יְהִיָּה כְּפוּל",
הנאמר ב'חשן-המשפט'.

כי בחל, השכינה מבררת ברורים, ובשבת
היא שובתת. ולעתיד שיתבטל כל הרע,
אזי יהיה יום שכלו שבת'.

על-כן על-ידי "עגולא ורבועהא", שעל-
ידם נתבטל הרע - על-ידי-זה
נתהוה בחינת "שבתותי", בחינת "עגולא
ורבועהא".

ועל-ידי-זה יהיה לו פח להעמיד
'תלמידים-הגונים',
ולחמשיך בהם "רוח חכמה" (שמות כח, ג;
דברים לז, ט; ישעיה יא, ב).

שִׁבְטוֹ שֶׁהִיא פְּתוּב עָלָיו. הִינּוּ: כְּפִי הַגּוֹן
וְהַתְּפָארוֹת שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל מִזֶּה
הַשִּׁבְט.

כִּי כָל שִׁבְט וְשִׁבְט יֵשׁ לוֹ גּוֹן מִיחַד, וְכָל
אֶלּוֹ הַגּוֹנִין הָיוּ בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֻּד:
אָדָם לְרֵאוּבוּן, פִּטְדָה לְשִׁמְעוֹן וְכוּ'. "וְאֶלּוֹ
הַגּוֹנִין הָיוּ מְצִירִין בְּדַגְלִים" (בַּמִּדְבָּר־רַבָּה ב, ז).

לח.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, תְּשׁוּעָה־בְּאֵב וְשִׁאֵר־תַּעֲנִיּוֹת ד, יג -
עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א סא, 'חֲדֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן')

"שְׁנַיִם־עָשָׂר אַבְנֵי יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כח, יא),
שֶׁהֵם 'כָּל־לִי־יִשְׂרָאֵל' - הֵם
בְּחִינַת (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א סא): "שְׁנַיִם־עָשָׂר בְּנֵי
יַעֲקֹב' שֶׁנִּכְלְלוּ יַחַד בְּאַבְנֵי־שִׁתִּיה', שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת 'שְׁלֵמוֹת הָעֵצָה"', שֶׁכָּל־זֶה תְּלוּי
בְּאַהֲבָה וְשְׁלוֹם, בְּחִינַת "אֵן בְּחִיבוּתָא
תְּלִיא".

וְזֶהוּ בְּחִינַת (שְׁמוֹת כח, ט): 'שְׁנַיִם־עָשָׂר אַבְנֵי
אֶפֻּד וְהַחֹשֶׁן, שֶׁהֵיוּ פְּתוּבִים בָּהֶם
שְׁמוֹת שְׁנַיִם־עָשָׂר שְׁבָטִים, שֶׁשֵּׁם הָיָה
שׁוֹאֲלִים כָּל הָעֲצוֹת.

לט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּשׁוּר־בְּחֻלָּב ד, טו־יז יח - עַל־פִּי
לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א כב, 'חֹתֶם בְּתוֹךְ חֹתֶם')

ה'שְׁנַיִם־עָשָׂר נְשִׂאִים' שֶׁל ה'שְׁנַיִם־
עָשָׂר שְׁבָטִים' - כָּל כַּחַם
מִה'שְׁתֵּים־עָשָׂר אַבְנֵים טוֹבוֹת שֶׁל הַחֹשֶׁן
וְהָאֶפֻּד, שֶׁהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אוֹתָם, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת לה, כז): "וְהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת
אַבְנֵי הַשֵּׁהָם" וְכוּ'.

כִּי 'אַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֻּד' - זֶה בְּחִינַת 'כַּח
'שְׁנֵי הַכְּתָרִים' שֶׁזָּכוּ יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת
קַבְּלַת־הַתּוֹרָה. כִּי 'אַבְנֵים טוֹבוֹת', הֵם בְּחִינַת

נִקְרָא "רְבוּעַ" - כִּי זֶה הָעוֹסֵק בְּזֶה בְּאֵמֶת,
הוּא מִתְּהַפֵּךְ בְּדַבְּרָיו לְכָל צַד מ'אַרְבַּע רוּחוֹת
הָעוֹלָם, שֶׁבָּהֶם כָּלוּלִים כָּל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה
בְּעוֹלָם.

עַד שֶׁרוּאָה דְּחֻקוֹ וְעִמְלוֹ וּמְרִירוֹתוֹ וְכוּ',
שָׂאִין לוֹ מְקוֹם לְנוֹם, רַק לְנוֹם לְהַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ, לְהַכְּלִיל בְּד' דְּאֶחָד, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
נִמְצָא בְּכָל עֵת לְכָל קוֹרְאָיו, אֲפֹלוּ אִם נִתְעוּ
כְּמוֹ שֶׁנִּתְעוּ, כִּי רַחֲמָיו אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם.

"וְהָאַבְנִים תְּהִיֶּיךָ עַל שְׁמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁתִּים
עָשָׂרָה עַל שְׁמַתָּם פְּתוּחֵי חוֹתֶם אִישׁ עַל
שְׁמוֹ, תְּהִיֶּיךָ לְשְׁנֵי עָשָׂר שְׁבָט" (שְׁמוֹת כח, כא)

לו.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בֵּית־הַפְּנִסֶּת ו, כא - עַל־פִּי
לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב ח, 'תִּקְעוּ תוֹכְכָה')

'בְּגִדֵי־כְהֻנָּה אֶפֻּד וְחֹשֶׁן, שֶׁהֵיוּ 'שְׁנַיִם־
עָשָׂר אַבְנֵים' שֶׁחֻקָּם עָלֵיהֶם
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' (שְׁמוֹת כח, ט) - הֵם בְּחִינַת
אַבְנֵי קֹדֶשׁ שֶׁל בֵּית הַתְּפִלָּה, שֶׁהֵם בְּחִינַת
'קְבוּץ נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל'.

לז.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַמְּזוֹן וּמִים־אֶחָרוֹנִים ד, י)

'אַבְנֵי הָאֶפֻּד וְהַחֹשֶׁן, הֵם בְּחִינַת
'הַתְּגָלוֹת הַתְּפָארוֹת' שֶׁהַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל.

כִּי עַקֵּר ה'הַתְּפָארוֹת', עַל־יְדֵי ה'גּוֹנִין, עַל־
יְדֵי "שְׁיִשְׂרָאֵל כָּלוּלִין מִגּוֹנֵי־סְגִיאִין"
(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א כה).

ו'כָּל־לִיּוֹת־הַגּוֹנִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵיוּ
מִתְּגָלִין בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן
וְהָאֶפֻּד' - שֶׁכָּל אֶבֶן הָיָה לוֹ גּוֹן מִיחַד כְּפִי

בְּתָרִים שְׁנַעְשִׂים מ'אֲבָנִים טוֹבוֹת' (כמבאר בהתורה קרטליתא בסימן יח).

עַל-כֵּן מֵאלוֹ ה'אֲבָנִים טוֹבוֹת שֶׁל הַחֶשֶׁן וְהָאֹפֹד, שֶׁהֵם בְּחִינַת בַּח הַפְּתָרִים הַנִּזְל - מִשֶּׁם מְקַבְּלִין בַּח כָּל ה'שָׁנִים-עֶשֶׂר נְשִׂאִים, לְזָכוֹת לְעִזּוֹת-דְּקֻדְשָׁה - שְׁעַל-יְדֵי־זֶה עֵקֶר הַתְּנַשְׂאוֹתָם וּמְלֻכוֹתָם דְּקֻדְשָׁה.

כִּי צְרִיכִים לְהִיּוֹת חֲזָקִים כְּמוֹ ה'אֲבָנִים טוֹבוֹת, לְעֹמֵד כְּנֶגֶד עִזּוֹתָם הָרַע שֶׁל ה'עִזֵּי-פָנִים שְׁבִדּוֹר, הַקָּשָׁה כְּאֲבֹן רַע, שֶׁהֵם בְּחִינַת **לֵב הָאֲבֹן** (יחזקאל יא, יט; לו, כו), כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (יחזקאל ג, ח): **"הִנֵּה נָתַתִּי מִצְחָךְ חֲזָק לְעֵמֶת מִצְחָם וְכוּ'.**

וְעַל-כֵּן הָיוּ ה'אֲבָנִים' עַל לֵב הַכֹּהֵן-הַגָּדוֹל ב'חֶשֶׁן, וְעַל "שְׁתֵּי כַּתְּפָיו בְּכַתְּפוֹת הָאֹפֹד" (שמות כח) - זֶה בְּחִינַת שְׁנֵי הַחוֹתְמוֹת, [בְּחִינַת חוֹתֶם בַּתּוֹךְ חוֹתֶם], בְּחִינַת (שיר-השירים ח, ו): **"כַּחוֹתֶם עַל לְבָבְךָ, כַּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ."**

כִּי ה'אֲבָנִים' הָיוּ בְּחִינַת חוֹתְמוֹת דְּקֻדְשָׁה, שֶׁהֵיָה חֲקוּק וְחֲתוּם עֲלֵיהֶם שְׁמוֹתָם הַקְּדוּשִׁים שֶׁל שְׁנַיִם-עֶשֶׂר שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שמות כח, כא): **"וְהָאֲבָנִים תִּהְיֶינּוּ וְכוּ' פְּתוּחֵי חוֹתֶם וְכוּ'."**

כִּי עֵקֶר שְׁנֵי הַחוֹתְמוֹת דְּקֻדְשָׁה הַנִּזְל, זֹכִינ רַק עַל-יְדֵי עִזּוֹת-דְּקֻדְשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲבָנֵי הַחֶשֶׁן וְהָאֹפֹד, כְּנִזְל.

וְזֶה שְׁנִסְמָךְ פְּרֻשַׁת הַחֶשֶׁן וְהָאֹפֹד, לְמִצְוֹת ה'הַדְּלָקָה גְרוֹת הַמְּנוֹרָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בַּתְּחִלָּת "וְאֵתָה תְּצַוֶּה" - כִּי ה'הַדְּלָקָה גְרוֹת הַמְּנוֹרָה' עַל-יְדֵי ה'שְׁמֹן' - זֶה בְּחִינַת ה'עִזּוֹת-דְּקֻדְשָׁה' שְׁמֻקְבְּלִין עַל-יְדֵי ה'שְׁמֹן הַקֹּדֶשׁ'.

כִּי ה'הַדְּלָקָה' שֶׁהוּא כַח ה'אֵשׁ' - עֵקֶר כַּחַה לְבַעַר וּלְהָאִיר, הוּא עַל-יְדֵי ה'שְׁמֹן' וְכוּ', כִּי עַל-יְדֵי ה'שְׁמֹן, בּוֹעֵר הַלֵּב לְהַשִּׁיב-יָתְדוֹ "בְּרֻשְׁפֵי אֵשׁ" (שיר-השירים שם), וּמֵאִיר בְּאוֹר גָּדוֹל - שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עִזּוֹת-דְּקֻדְשָׁה, בְּחִינַת (שם): **"כִּי עִזָּה"**. (עֵינ בְּפָנִים אֹת טו).

וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ בְּחִינַת ה'אֲבָנִים שֶׁל הַחֶשֶׁן וְהָאֹפֹד, וְעַל-כֵּן נִסְמְכוּ זֶה לְזֶה.

מ.

(לקוטי-הלכות, עבודת-אלילים ג, ז)

כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, יֵשׁ בּוֹ גִּוּן מִיָּחָד כְּפִי שְׂרָשׁוֹ בְּאֲבָנֵי הַחֶשֶׁן וְהָאֹפֹד שֶׁהֵם עֲשִׂירוֹת-דְּקֻדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל - כִּי הָיוּ שְׂוִים הוּן רַב וּבָהֶם הָיָה כָּל הַגּוֹנִין.

וּכְשֶׁנִּכְלָלִין זֶה בְּזֶה וּמֵאִירִין זֶה לְזֶה עַל-יְדֵי צְדָקָה וְחֶסֶד שְׁעוֹשָׂה אֶחָד עִם חֵבְרוֹ מִמְּמוֹנֹו, שֶׁשֶּׁם עֵקֶר הַגּוֹנִין (לקוטי-מוֹהַר"ן ח"א כה) - אִזְ הַגּוֹנִין נִכְלָלִין זֶה בְּזֶה, וּמֵאִירִין זֶה לְזֶה, וְאִז עֵקֶר הַתְּגַלּוֹת פְּאֶר־הַגּוֹנִין (שם).

מא.

(לקוטי-הלכות, ערלה ה, יג)

ה'כַּהֵן' שֶׁהֵיָה צְרִיךְ לְכַפֵּר עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ - הָיָה צְרִיךְ לְלַבֵּשׁ בְּגָדֵי כְהֵנָה, לְכַפֵּר וּלְתַקֵּן פָּגַם הַבְּגָדִים הַצְּאִים" (זכריה ג, ד).

וְעֵקֶר פָּגַם הַבְּגָדִים הַצְּאִים, הוּא עַל-יְדֵי גְאוּת וְכְבוֹד; וְעַל-כֵּן נוֹגַע עֵקֶר הַפָּגַם וְהַכְּבוֹד בְּהַבְּגָדִים, כִּי עֵקֶר הַגְּאוּת הוּא בְּבְגָדִים, שֶׁבְּשָׂרְשָׁם הֵם גְּבוּהִים מְאֹד, בְּחִינַת (תהלים צג, א): **"ה' מָלְךְ גְּאוּת לְבִשׁ"**.

וּכְשֵׁפוּגִים בְּזֶה חֶסֶד וְשָׁלוֹם עַל-יְדֵי
עוֹנוֹתָיו, וְנוֹפֵל לְגֵאוֹת וְכַבּוּד
דְּסִטְרָא-אַחֲרָא שֶׁל תְּאוֹת וְהַבְּלִי עוֹלָם-הַזֶּה,
עַקֵּר פָּגַם הַגֵּאוֹת' הוּא בְּהַבְּגָדִים'.

בַּנְּרָאָה בַּחוּשׁ, כַּמָּה וְכַמָּה אוֹבְדִים
עוֹלָמָם עַל-יְדֵי רְדִיפְתָם אַחַר
בְּגָדִים וְתַכְשִׁיטִים וְכו', וְכִמּוֹ שְׂאֵמֵר אֲדַמּוּ"ר
ז"ל (שיחות-הַר"ן ק): עַל פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לט, יב):
וְתַתְּפֹשְׁהוּ בַּבְּגָדוֹ" וְכו'.

וְעַל-כֵּן הָיָה ה'פְּהִי-הַגְּדוֹל' לְבוּשׁ
ב'בְּגָדִים יְקָרִים מְאֹד', שֶׁהָיוּ
כְּלוּלִים בָּהֶם כָּל הַגְּוִנִין שֶׁהֵם "זָהָב וְתַכְלֵת
וְאַרְגָּמָן" וְכו' (שְׁמוֹת כח, ה).

וְעַל כָּלֵם ה'חֶשֶׁן וְאַפּוֹד' שֶׁהָיָה בָּהֶם
'אַבְנִים טוֹבוֹת' יְקָרוֹת מְאֹד, וְעַלִּיהֶם
הָיוּ חֲקוּקִים 'שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל' - שִׁישׁ
בָּהֶם 'חֲמֻשִׁים אוֹתִיּוֹת', שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת 'כָּלֵל
אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה', שֶׁכְּלוּלִים ב'חֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי-
בֵינָה'.

כִּי "קִדְשָׁא-בְּרִידָהוּא, וְאוֹרֵיתָא, וְיִשְׂרָאֵל
- כָּלָא חֵד" (זוהר אַחֲרֵי עַג). וְה'פְּהִי-הַגְּדוֹל'
נִשָּׂא כָּל-זֶה עַל לְבוֹ - בְּדִי לְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן כָּל
'תְּאוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׂירוֹת', שֶׁשָּׁם עַקֵּר
'אַחִיזַת הַגֵּאוֹת', כַּנ"ל.

וּבְעוֹנוֹתֵינוּ-הָרַבִּים כְּשֶׁהַתְּגַבְּרָה מְלַכּוֹת-
הַרְשָׁעָה וְהַגְּלוּ אֶת
יִשְׂרָאֵל, "וְתַפְסוּ בַּגְּלוֹת גַּם אֶת 'בְּגָדֵי כְהֵן'
גְּדוֹל', וְנִתְלַבְּשׁוּ בָּהֶם" (מְגִלָּה יב) - סָבְרוּ
שִׁישׁ לָהֶם כַּח לְכַלּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְגִמְרֵי,
וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי שִׁיכְנִיסוֹ בָּהֶם 'תְּאוֹת
הַעֲשִׂירוֹת', לְחֻמּוֹ לְבִגְדֵי כְּבוֹד, וְלִתְכַשִּׁיטִין
שֶׁל אַבְנִים טוֹבוֹת וְיְקָרוֹת'.

וּבַאֲמַת הָיְתָה עֵת צָרָה גְּדוֹלָה, אֲבָל "חֶסְדֵי
ה' כִּי לֹא תִמְנּוּ" וְכו' (אִיכָה ג, כב),

"וּמִמְשַׁלְתֶּךָ בְּכָל דוֹר וָדוֹר" (תְּהִלִּים קמח, יג) -
וְשַׁלַּח אֵז אֶת 'מְרַדְכֵי', שֶׁהַכְּנִים בְּיִשְׂרָאֵל
לְבַלְי לִיָּאשׁ אֶת-עֲצָמָן מִן הָרַחֲמִים בְּשׁוּם-
אִפֵּן.

וְזַעֲקוּ כָּלֵם אֵל הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ בְּכָל לֵב,
"וְלַבְּשׁוֹ שֶׁק וְאַפֵּר" (אַסְתֵּר ד, ג),
וּמֵאִסּוֹ בְּכָל 'בְּגָדִים יְקָרִים שֶׁל תְּאוֹת עוֹלָם-
הַזֶּה', שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת 'בְּגָדִים צוּאִים' מִמֶּשׁ.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְהַפְּךָ הַדְּבַר, וְתָלוּ אֶת הַמֶּן
עַל הָעֵץ הַגְּבִיחַ חֲמֻשִׁים,
וּמְרַדְכֵי הוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל הַעֲשִׂירוֹת אֵל
הַקֶּדְשָׁה, כִּמּוֹ שֶׁכְּתוּב (אַסְתֵּר ח, ב): וְתִשָּׂם אֶת
מְרַדְכֵי עַל בֵּית הַמֶּן.

וְאֵז (שָׁם ח, טו): "וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְּפָנֵי
הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מְלַכּוֹת תְּכֵלֵת" וְכו' -
בַּחֲנִינֵת 'תְּכֵלֵת שְׁבַצִּיצִית', שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת
'תְּקוּן-הַבְּגָדִים'.

וְכֵן בְּאַסְתֵּר כְּתוּב (שָׁם ח, א): "וְתַלְבַּשׁ
אֶסְתֵּר מְלַכּוֹת" - כִּי זֶה עַקֵּר הַתְּקוּן
כַּנ"ל.

עַד שֶׁזָּכוּ עַל-יְדֵי-זֶה אַחֲרֵי-כֵן, לְכַנּוֹת
ה'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', וְלַחֲזִיר ה'בְּגָדֵי-
כְהֵנָה' לְמִקּוּמוֹן וְלְקִדְשָׁתוֹ.

מב.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גְּנֻבָה ה, כא)

ה'פְּהִי-הַגְּדוֹל' נוֹשֵׂא עַל לְבוֹ 'שְׁנַיִם-
עָשָׂר אַבְנִים', שֶׁהֵם
"פְּתוּחֵי הַתֵּם קִדְשׁ" (שְׁמוֹת כח, כא-לו), שֶׁל
"שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (שָׁם) - שֶׁהֵם כָּלֵם רַק
אֲמַת שֶׁל יַעֲקֹב, שֶׁזָּכָה שִׁיכְלָלוּ אֲצֵלוֹ כָּל
ה'שְׁתֵּים-עָשָׂרָה אַבְנִים', ב'אַבְן אֶחָד' -
שֶׁהוּא 'עֵצֶם הָאֲמַת', בַּחֲנִינֵת 'אַבְן טוֹב'.

בבחינת (שמות כח, ל): "וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ תָּמִיד".

מה.

(ח"ב ב, בפסוק)

זֶהוּ בְּחִינַת ה'שָׁמֶן' שֶׁל נֵר הַנֶּפֶחַ, בְּבַחֲבִינַת (דְּבָרִים ל ג, ח): "תְּמִידָה וְאוֹרִיךָ לְאִישׁ חֲסִידְךָ".

שְׁעַל-יְדֵי ה'חֲסָדִים', דְּהִינּוּ בְּחִינַת ה'הִלְכוֹת' - נִתְגַּלָּה אֹרֶה-הָאֵמֶת, בְּחִינַת: "תְּמִידָה וְאוֹרִיךָ".

זֶה בְּחִינַת ה'שָׁמֶן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֹרֶה-הָאֵמֶת', בְּחִינַת (תְּהִלִּים מ ג, ג): "שִׁלַּח אֹרֶךְ וְאֵמֶתְךָ".

מו.

(ח"ב ה, יג-טז)

עַל-יְדֵי 'קִלְקוּלֵי-הַמִּשְׁפָּט', שְׁמֻזָּה נֹזְפֵלִין 'אֶהְבוֹת נְפוּלוֹת' - מְחַמְּמִין הַלֵּב, וּמְטַמְּאִין ב'טְמָאָה-הִידוּעָה' חֲסִידֵי-שְׁלוֹם, עַל-יְדֵי ה'אֶהְבוֹת-הַנְּפוּלוֹת'.

כִּי ה'לֵב' הוּא מְקוֹם ה'מִשְׁפָּט', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ".

וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְהִשְׁקוֹת ה'לֵב' - עַל-יְדֵי בְּחִינַת (תְּהִלִּים נא, יט; תְּקוּנֵי-זֶהַר מ טו): "לֵב נִשְׁבֵּר" - לְכַבּוֹת ה'חַמוּם-הַלֵּב' שֶׁהוּא כְּמוֹ "נֹזֵר דְּלוֹק" (זֶהַר פְּנִיחַס רלד. תְּקוּנֵי-זֶהַר שָׁם; ע:), בְּחִינַת (שָׁם קד, יא): "יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאָם".

גַּם ה'רֹאֵה' בְּשִׁלְמוֹת, זֶה בְּחִינַת 'תְּקוּנֵי-הַמִּשְׁפָּט' - כִּי מְקוֹם ה'מִשְׁפָּט' הוּא ב'לֵב', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ".

"וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֻשֵׁן-הַמִּשְׁפָּט עַל לְבָבוֹ וְגו'. וְנָתַתְּ אֶל חֻשֵׁן-הַמִּשְׁפָּט אֶת הָאוּרִים וְאֶת הַתְּמִיּוֹם, וְהָיוּ עַל לֵב אֶהְרֶן וְגו', וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ לְפָנָי ה' תָּמִיד" (שְׁמוֹת כח, כט-ל)

מג.

(ח"א א ב, בפסוק; ח"א טו; חיי-מוהר"ן תריג)

'אֶהְרֶן' - הוּא בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנָשָׂא אֶהְרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

מד.

(ח"א נט, א-ב - עַל-פִּי קַצוֹר לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן)

כִּי שְׁמֻשְׁתֵּי-הַתְּמִיד לְקָרֵב בְּנֵי אָדָם לְעִבּוּדַת הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר עֲצֻמוֹ שֶׁלֹּא יִתְאַחֶזֶז בּוֹ ה'קְלַפּוֹת' וְה'רַע' שֶׁל אֱלוֹי בְּנֵי-אָדָם וְכו'.

וְהַעֲצָה עַל-זֶה: שִׁיזְמִין 'מְלָאכֵי לְבוֹ', בְּחִינַת 'הַתְּלַהּבוֹת הַלֵּב', ש'הַתְּלַהּבוֹת' הוּא בְּחִינַת 'מְלָאכֵים', בְּבַחֲבִינַת (שְׁמוֹת ג, ב): "וַיֵּרָא אֵלָיו מְלָאךְ ה' בְּלִבַּת אֵשׁ".

וְאֵשׁ הַמְּלָאךְ' הַזֶּה - נַעֲשֶׂה מְבַחֲבִינַת 'מִשְׁפָּט', הִינּוּ: שִׁירָאָה לְשִׁפְט עֲצֻמוֹ תְּמִיד עַל כָּל מָה שֶׁעֲשֶׂה, אִם הוּא כְּהֶגֶן אוֹ לָאו. וַיִּזְכִּיחַ וַיִּסַּר עֲצֻמוֹ עַל כָּל מָה שֶׁעֲשֶׂה שֶׁלֹּא כְּהֶגֶן!

וְעַל-יְדֵי בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט' הַזֶּה - נִתְלַהֵב ה'לֵב'. וְאֵשׁ שֶׁל 'הַתְּלַהּבוֹת' הַזֹּאת, שִׁירָף ה'קְלַפּוֹת' מְלַהֲתֵאחֶזֶז בּוֹ! וְאִזּ גַּם מִכִּנְיַע אוֹתָם, מְלַהֲתֵאחֶזֶז בְּאֱלוֹי הַנְּפָשׁוֹת שֶׁקָּרְבוּ לְעִבּוּדַת הַשָּׁם-יִתְבָּרַךְ!

וְזֶהוּ בְּחִינַת (ישעיה סו, טז): "כִּי בָאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט". וְה'מִשְׁפָּט' הוּא ב'לֵב',

וְעַל-יְדֵי קַלְקוּל־הַמִּשְׁפָּט, שְׁעַל-יְדֵי־הָ
 נוֹפְלִין 'אַהֲבוֹת־נְפוּלוֹת' מִן
 ה'מִרְכָּבָה' (כי "כִּסְאוֹת לְמִשְׁפָּט" (שם קכב, ה), שְׁהוּא
 בְּחִינַת ה'מִרְכָּבָה', שֶׁם הוּא בְּחִינַת 'אַהֲבָה קְדוּשָׁה', בְּבִחִינַת
 (שִׁירַת־הַשִּׁירִים ג, י): 'מִרְכָּבוֹ אֲרַגְמֵן, תּוֹכוֹ רִצּוֹף אַהֲבָה'.
 וְכַשְׁנִפְגֵּם ה'מִרְכָּבָה', בְּחִינַת 'כִּסְאוֹת לְמִשְׁפָּט', עַל-יְדֵי
 עוֹנוֹת הַדִּין - אֲזִי נוֹפְלִים מִשֵּׁם 'אַהֲבוֹת נְפוּלוֹת'. אוֹת יא)
 - עַל-יְדֵי־זֶה בָּא 'חֲמוּס־הַלֵּב, בְּנ"ל.

וְה'רָאָה', מִנְשַׁבֵּת עַל ה'לֵּב' וּמְקַרְרַת
 ה'חֲמוּס' - שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'תְּקוּן־
 הַמִּשְׁפָּט'.

וְזָהוּ: 'רָאָה' - "עַל-שֵׁם שְׁהִיא מְאִירַת
 עֵינַיִם" (חֲלוּן מט.) - זֶה בְּחִינַת (סִנְהֶדְרִין
 ו:): "אִין לְדִין אֶלָּא מַה שְׁעֵינִיו רוֹאוֹת" -
 שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'תְּקוּן־הַמִּשְׁפָּט'.

מז.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, תְּפִלָּה ד, נב - עַל-פִּי סְפוּרֵי־
 מַעֲטִיּוֹת, מַעֲשֵׂה יב מ'בַּעַל־תְּפִלָּה, עַנְיַן ה'יד')
 'חֲשׂוֹן־הַמִּשְׁפָּט שֶׁנֶּשָׂא הַכֶּהֵן עַל לְבוֹ
 וְעַל פְּתָפְיוֹ בֵּין שְׁנֵי יְדָיו'
 - זֶה בְּחִינַת 'הָאֲרַת־הַיָּד', שְׁהוּא ה'לֵּאֲנָד־
 קֶאֱרַט' [הַמְּפָה] שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת.

וְעַל-בֵּן "שֵׁם ב'הַשֵּׁן־הַמִּשְׁפָּט, הִיָּה
 אוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת וּמְצַטְרָפוֹת"
 (יִמָּא עג) - שְׁעַל-יְדֵי־זֶה נוֹדַע לְכָל כָּל
 הַדְּרָכִים אִיךָ לְהַתְנַהֵג.

וְעַל-שֵׁם־זֶה נִקְרָאִים ה'אוּרִים וְתַמִּים'
 (שְׁמוֹת כח, ל): "חֲשׂוֹן
 הַמִּשְׁפָּט" - כִּי הֵם בְּחִינַת 'הָאֲרַת־הַיָּד'
 הַנ"ל, שֶׁעַקֵּר הַכְּנַעַת תְּאוֹת־מְמוֹן עַל־יְדָהּ,
 שְׁשֵׁם הִיָּה פְתוּב ה'דְּרָךְ שֶׁל הַגְּבוּר' וְכוּ'
 שְׁעַל-יְדֵי־זֶה מְבַטְלִין 'תְּאוֹת־מְמוֹן' (כַּמְבָּאָר שֶׁם
 בַּהַמְעָשָׂה) - שְׁזָהוּ בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט', שְׁהוּא
 בְּחִינַת 'תְּקוּן תְּאוֹת־מְמוֹן'.

מח.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, יִין־נְסֻךְ ג, ט)

ה'שְׁנַיִם־עָשָׂר שְׁבָטִים', הִיוּ לָהֶם
 'שְׁתַּיִם־עֲשָׂרָה אַבְנִים'
 שֶׁנֶּשָׂא הַכֶּהֵן־הַגָּדוֹל עַל לְבוֹ, שְׁהִיוּ
 מְפַתְּחִים "פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לָה'" (שְׁמוֹת כח,
 לו) - שְׁהֵם הָאוּרִים־וְתַמִּים, שְׁמָהֶם הִיוּ
 שׂוֹאֲלִים כָּל הָעֲצוֹת.

וּמֵאֲלוֹ ה'שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה אַבְנִים' - מִשֵּׁם
 נִמְשָׁכִין כָּל ה'חֹתְמוֹת־
 שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, וּמִשֵּׁם הַכַּח שֶׁל 'הַדְּפַסַת סְפָרֵי
 יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים', שְׁהֵם בְּחִינַת 'חֹתֶם־
 דְּקִדְשָׁה' - שְׁעַל־יָדָם עַקֵּר 'שְׁלֵמוֹת בְּאוּרֵי
 הַתּוֹרָה'.

כִּי מ'הָאוּרִים וְתַמִּים' הִיוּ שׂוֹאֲלִים כָּל
 הָעֲצוֹת וְהַדְּרָכִים אִיךָ לְהַתְנַהֵג -
 וְעַכְשָׁיו אִיךָ לָנוּ 'כַּהֵן', וְלֹא 'אוּרִים וְתַמִּים',
 וְאִיךָ לָנוּ מִמֵּי לְשֶׁאל עֲצוֹת כִּי־אֵם עַל־יְדֵי
 הַסְּפָרִים־הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּתְרַבֵּין
 עַל־יְדֵי ה'דְּפוּס' שְׁהוּא 'חֹתֶם־דְּקִדְשָׁה'.

נִמְצָא: ש'חֹתֶם־הַדְּפוּס', הוּא בְּחִינַת
 'חֹתֶם־הַקְּדוּשׁ' שֶׁל 'שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה
 אַבְנֵי הַחֶשֶׁן וְהָאֶפֻּד' - וּמִשֵּׁם יִקְבַּל כַּהֵן.

מט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, דְּיַנִּים ג, כט - עַל-פִּי
 לְקוּטֵי־מִוְהַר "ח"א ט, 'תְּהַמֹּת יִכְסִימוּ')

"חֲשׂוֹן הַמִּשְׁפָּט" (שְׁמוֹת כח, ל), הִיוּ קְבוּעִים
 בּוֹ 'שְׁנַיִם־עָשָׂר אַבְנִים' עַל 'שְׁמוֹת
 שְׁבָטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'.

כִּי "חֲשׂוֹן הַמִּשְׁפָּט", הוּא בְּחִינַת 'תְּקוּן־
 הַמִּשְׁפָּט', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (זְבָחִים פח:):
 "שְׁחֲשׂוֹן־הַמִּשְׁפָּט הִיָּה מְכַפֵּר עַל עוֹנוֹת־
 הַדִּין". וְתְּקוּן־הַמִּשְׁפָּט הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת

שְׁנַיִם-עָשָׂר שַׁבָּטִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁנַיִם-עָשָׂר אַבְנִים' שֶׁהֵיוּ קְבוּעִים בַּ'חֹשֶׁן'.

כִּי "שְׁנַיִם-עָשָׂר שַׁבָּטִים הֵם בְּחִינַת תַּפְלָה" (י"ב גְּסָחָאוֹת הַתַּפְלָה. כַּמְבָּאָר שָׁם בַּהַתּוֹרָה), שֶׁעָקַר תַּקּוּנָהּ עַל-יְדֵי 'אִמַּת', שֶׁזָּהוּ עָקַר 'תַּקּוּן-הַמְּשֻׁפָּט'.

וְעַל-כֵּן נִקְרָא חֶלֶק הַשְּׁלַחַן-עֲרוּדִי הַמְּדַבֵּר מִמְּשֻׁפָּט שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ, בְּשֵׁם "חֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט" - כִּי עָקַר תַּקּוּן וּבִרְוּר מְשֻׁפָּט אִמַּת, הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת "חֹשֶׁן הַמְּשֻׁפָּט", שֶׁהֵיוּ קְבוּעִים בּוֹ 'שְׁנַיִם-עָשָׂר שַׁבָּטִי יָהּ', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אִמַּת' (עֵינִן בְּפָנִים).

"וְעָשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר, וּפְתַחַת עָלָיו פְּתוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ לַיהוָה" (שְׁמוֹת כח, לו)

ג.

(ח"א צד)

בְּעוֹנוֹתֵינוּ-הָרַבִּים הַדְּבוּר בְּגִלוֹת וְכוּ', וּכְשִׁינְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, אִזְּ הַדְּבוּר גַּם-כֵּן כְּבִיכּוֹל יִהְיֶה עִם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וְאָמְרוּ רַז"ל (סְנֵהֲדִין לו.): "חַיֵּב כָּל אָדָם לֹאמֹר: בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם!" - וְחַיֵּב לְתַקְּנוֹ!

וּמָהוּ הַתַּקּוּן?! - הָעֲנִין הוּא כָּךְ: שִׁירָאָה, שִׁיעֲלָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּכָל דָּבָר, וְהַנִּיצוּצוֹת הֵם 'אוֹתִיּוֹת', נִמְצָא: מַעֲלָה 'אוֹתִיּוֹת'. וְהַ'אוֹתִיּוֹת' נַעֲשִׂים 'דְּבוּרִים'. וְעַל-יְדֵי הַדְּבוּר, נִשְׁפָּע רַב טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

אִךְ בִּיצַד יְכוּלִין לְהַעֲלוֹת 'נִיצוּצוֹת' לַהֲשֵׁם-יִתְבָּרַךְ?!

הַעֲצָה הוּא כָּךְ: כְּשִׁיסְתַּכַּל בַּדְּבַר מָה, תִּכְרַךְ יֶאֱמִין בְּאִמּוֹנָה-שְׁלֵמָה: "שִׁישׁ בַּדְּבַר הַזֶּה 'אוֹתִיּוֹת' וְנִיצוּצוֹת"! - וּמִן הַ'אִמּוֹנָה' הַזֶּה נַעֲשֶׂה 'זִי"ן', שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים ל"ג, ד): "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמּוֹנָה", וְהַ'עֲשִׂיה' הִיא 'שִׁשֶׁת יְמֵי-הַחֹל', וְהַ'אִמּוֹנָה' הִיא הַ'שְּׁבִיעִית'.

וְאַחֲרֵי-כֵן יִצְרַף אֶל הַ'אִמּוֹנָה', הַ'חֲכָמָה' - כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִי-הַיָּמִים-א כח, ט): "דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ".

"אֱלֹקֵי אֲבִיךָ" - הִיא בְּחִינַת 'אִמּוֹנָה', כְּמוֹ (חֲלִין יג): "מַעֲשֶׂה אֲבוֹתֵיהֶם בִּידֵיהֶם" - שֶׁאֵנוּ מְאֱמִינִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא "אֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ" (דְּבָרִים כו, ז), שֶׁזָּהוּ הָעָקַר.

"דַּע" - הִיא הַ'חֲכָמָה' וְהַ'שְׂכָל'. וְהַ'חֲכָמָה' הִיא 'יו"ד' וְכוּ'.

וּמָה 'יו"ד' וְהַ'זִי"ן' הֵנָּה לְנַעֲשֶׂה 'עִי"ן' - כִּי ז' פְּעָמִים י' בְּנִימְטָרִיא ע'. וְעוֹד: הַ'עִי"ן' הוּא הַ'חֲכָמָה', כִּי 'חֲכָמֵי הָעֵדָה' נִקְרָאִים "עֵינֵי הָעֵדָה" (בַּמְדָּבָר טו, כד).

וּמִמִּילָא כְּשִׁישׁ לוֹ 'עִי"ן' כְּזֶה - כְּשִׁמְסַתַּכַּל בַּדְּבַר מֵהָעוֹלָם - בּוֹדָאֵי נִתְעַלֵּין הַנִּיצוּצוֹת! - כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (שְׁמוֹת כח, לו): "וְעָשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר".

"צִיץ" - מִלְּשׁוֹן הַסְּתַכְלוֹת' (זֶהָר וַיִּקְהַל ריז): - כְּשֶׁהוּא "טָהוֹר" כַּנֶּ"ל, בְּ'אִמּוֹנָה' וּבְ'חֲכָמָה'.

אִז: "וּפְתַחַת עָלָיו פְּתוּחֵי חוֹתָם" - הֵינּוּ: שֶׁתַּפְּתַח עַל-יְדֵי 'עִי"ן' כְּזֶה, הַנִּיצוּצוֹת הַחֲתוּמִים' בְּכָל הַדְּבָרִים - וְתַעֲלָה אוֹתָם "קֹדֶשׁ לַיהוָה".

וְהַ'נִּיצוּצוֹת' הֵם 'אוֹתִיּוֹת', וּמֵ'אוֹתִיּוֹת' נַעֲשֶׂה 'דְּבוּרִים', וְעַל-יְדֵי הַדְּבוּרִים מְשֻׁפָּע רַב טוֹב לְיִשְׂרָאֵל.

וּכְשִׁמְעֶכֶּה נִיצוּצוֹת' מֵהַדָּבָר - אָזִי הַדָּבָר
הַזֶּה נַעֲשֶׂה אֶפְס', כִּי
ה'נִיצוּצוֹת' הֵם ה'חַיּוֹת' שֶׁל הַדָּבָר.

כִּי אֶהְרֵן הָיָה מְנַהֵג-אֲמָתִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
וְאִף-עַל-פִּי-כֵן לֹא הָיָה מִתְנַאֵה נֶגֶד
אֲחִיו הַקָּטָן, אֲדַרְבָּא הַשְּׁפִיל עֲצָמוֹ נֶגְדוֹ וּבִטֵּל
עֲצָמוֹ, וְשִׁבַּר הַגְּאוּה, וְשָׂמַח בְּלִבּוֹ בְּאֲמַת עַל
גְּדֻלַּת אֲחִיו מִשָּׁה.

נא.

(ח"ב ה, בסוף)

"פְּתוּחֵי חוֹתֶם קֹדֶשׁ לָהּ" (שְׁמוֹת כח, ל) -
הֵינּוּ בַחֲנִינַת 'חוֹתֶם-דְּקֹדֶשָׁה',
בַּחֲנִינַת 'תְּקוּן-הַמַּחִין', 'תְּקוּן-הַפְּרִיט', בַּחֲנִינַת
'תְּפִלִּין'.

הַהֶפְךָ מִבַּחֲנִינַת 'חוֹתֶם דְּסִטְרָא-אַחֲרָא',
בַּחֲנִינַת (וַיִּקְרָא טו, ג): "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ",
בַּחֲנִינַת 'תְּאוֹת-נְאוּף'.

לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, קְדוּשֵׁינָן ג, כּב-כג: "הַשִּׁינִין שֶׁל
תְּפִלִּין, נַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי דְּפוּס' דִּיקָא" (שְׁלֶחַן עָרוֹף אַרְחֵי-חַיִּים
לב, מב; עֵינָשׁם בְּמִשְׁנֵה-בְּרוּךְ), בַּחֲנִינַת (שְׁמוֹת לט, ל): "פְּתוּחֵי
חוֹתֶם קֹדֶשׁ לָהּ", שֶׁנֶּאֱמַר עַל 'תְּפִלִּין' - כְּמִבְּאֵר בְּדַבְּרֵי
רַבֵּנוּ ז"ל, בְּלְקוּטֵי-הַתְּנִינָא סִימָן ח.

כִּי "פְּתוּחֵי חוֹתֶם" - הוּא בַּחֲנִינַת דְּפוּס', כְּמוֹבֵא בְּפוּסְקִים
לְעֵינָן 'קֹדֶשׁת הַסְּפָרִים הַנְּדַפְּסִין, שְׁמַבִּיאִין שָׁם רֵאִיָּה
מ'אַבְנֵי הַחֶשֶׁן' שֶׁנַּעֲשׂוּ ב'דְּפוּס' - בַּחֲנִינַת "פְּתוּחֵי חוֹתֶם".
כְּמִבְּאֵר (בִּירוּדְעָה) בְּהַלְכוֹת סְפָר-תוֹרָה ב'טוּרֵי-זָהָב' בְּסִימָן
רע"א (סְעִיד-קָטָן ה), בְּשָׁם תְּשׁוּבַת מ'שְׂאֵת-בְּנֵימִין, עֵינָר
שָׁם.

וְעַל-פֶּן אֲשֶׁרֵי הַזֹּכָה לָתֵן מְעוֹת לְצַדִּיקָה נִוְרָאָה כְּזֹאת,
לְהַדְפִּים סְפָרִים-קְדוּשִׁים לְשֵׁם-שָׁמַיִם וְכו' - אֲשֶׁרֵי חֲלָקוֹ
שֶׁזָּכָה לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּים, לְהַאִיר חֲדוּשֵׁי-תוֹרָה הַקְּדוּשִׁים
לְכָל יִשְׂרָאֵל וְכו', שְׁעַל-יַדֵּי-זָהָב נִמְשָׁךְ שֶׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה
וְכָל טוֹב לְבֵית יִשְׂרָאֵל].

נב.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, בְּכוּר-בְּהֵמָה-טְהוּרָה ג, ד
- עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ה ה"ל)

"אֶהְרֵן זָכָה לְפָהֲנָה, בְּשִׁכְר "וְרֵאָה וְשָׂמַח
בְּלִבּוֹ" (שְׁמוֹת ד, יד - שְׁבַת קל"ט), עַל-
יַדֵּי שִׁיבָא לְקִרְאָת מִשָּׁה בְּשִׁמְחָה, וְלֹא נִתְקַנָּא
עַל גְּדֻלַּת אֲחִיו אִף-עַל-פִּי שֶׁהָיָה גְּדוֹל מִמֶּנּוּ.

נִמְצָא: שֶׁ'אֶהְרֵן' שִׁבַּר אֶת ה'גְּאוּה' שֶׁמִּשָּׁם
נִמְשָׁךְ בַּחֲנִינַת "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ"
(וַיִּקְרָא טו, ג), וְעַל-כֵּן זָכָה עַל-יַדֵּי-זָהָב לְכַהֲנָה,
שֶׁזָּכָה שֶׁתְּהִיָּה עֲבוּדָתוֹ תָּמִיד, לְשִׁבַּר וּלְבִטֵּל
מִיִּשְׂרָאֵל בַּחֲנִינַת "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ", בַּחֲנִינַת
'תְּאוֹת-נְאוּף', וְלִהְיוֹת לְבַחֲנִינַת (שְׁמוֹת כח,
לו): "פְּתוּחֵי חוֹתֶם קֹדֶשׁ לָהּ", שֶׁזֶּה נֶאֱמַר
עַל הַצִּיץ שֶׁהָיָה בְּמִצַּח אֶהְרֵן.

כִּי זָכָה לָזֶה, עַל-יַדֵּי שֶׁשִּׁבַּר אֶת ה'גְּאוּה' -
שְׁעַל-יַדֵּי-זָהָב בִּטֵּל בַּחֲנִינַת "הַחֲתִים
בְּשָׂרוֹ" שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'גְּאוּה' - וְהַעֲלָה הַכֹּל
לְבַחֲנִינַת 'חוֹתֶם-דְּקֹדֶשָׁה', בַּחֲנִינַת "פְּתוּחֵי
חוֹתֶם" וְכו'.

כִּי אֶהְרֵן הָיָה מְגִיר גְּרִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב
(מְלָאכֵי ב, ו): "וְרַבִּים הָשִׁיב מְעוֹן", וְכִמּוֹ
שֶׁאֲמָרוּ רַז"ל (אָבוֹת פ"א מ"ב): "הוּי מִתְלַמְּדִין
שֶׁל אֶהְרֵן וְכו', אִזְהָב אֶת הַפְּרִיט וּמְקַרְבָּן
לְתוֹרָה".

אָבֵל הַגְּרִים שֶׁמְקַרְבָּן, יְכוּלִין לְהַזִּיק - כִּי
הֵם מְכַנְּסִין 'גְּאוּה', שְׁעַל-יַדֵּי-זָהָב
נִמְשָׁךְ 'תְּאוֹת-נְאוּף' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אָבֵל 'אֶהְרֵן' שִׁבַּר אֶת ה'גְּאוּה' כְּנ"ל, וְלֹא
הִתְנַאֵה כְּנֶגֶד ה'צַדִּיק-הָאֲמֵת', כְּנֶגֶד
אֲחִיו מ'מִשָּׁה' - וְאָז מָסַר לְמִשָּׁה כָּל הַגְּרִים
וְהַבְּעִלִּי-תְשׁוּבָה שְׁלוֹ, וּבִטֵּל עֲצָמוֹ וּמָסַר כָּל
הַגְּדֻלָּה לְאֲחִיו.

נִמְצָא: שֶׁהַעֲלָה אֶת הַגְּרִים וְהַבְּעִלִּי-
תְשׁוּבָה שְׁלוֹ לְמִשָּׁה - שֶׁמָסַר כָּל

הגדלה וההתנשאות וכל האנשים שלו
שהחזירם בתשובה והיה מנהיג שלהם -
מסר הכל ל'משה', שהוא הדעת הקדוש,
בחינת 'תפלין', בחינת 'חותם דקדשה'.

"והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה'"
(שמות כח, לח) - ענין 'מצח הרצון' ו'מצח הנחש'.

נג.

(ח"א רטו)

דע: שיש 'פדיון' אחד, שכולל כל הכ"ד
בתידיניו, ויכול להמתיק כל הכ"ד
בתידינים.

ולזה ה'פדיון', צריך 'עת רצון', בחינת
התגלות 'מצח הרצון', כמו בשבת
במנחה וכו'.

ועל-כן "נסתלק משה רבנו עליו-
השלוש' בשבת במנחה" (זהר יתרו
פח:), שאז הוא 'עת רצון' - בדי להמתיק כל
הכ"ד בתידינים.

נד.

(ח"ב ד, זח"ט)

הכנעתם של ה'חיות רעות', 'הכמי-
הטבע' - הוא על-ידי 'הכם
גדול שבקדשה', שיכול לקשר כל
ה'רצונות' ב'שרש הרצון', ששם הוא בחינת
'הסתלקות משה' (זהר יתרו פח:).

והוא בחינת 'מצח הרצון', בחינת (שמות
כח, לח): "והיה על מצחו לרצון".

וצריך לקשר כל ה'רצונות' שיש בעולם
ל'שרש הרצון' - ועל-ידייה

מתגבר ומכניע וסותר 'דעות הכמי-הטבע',
שכופרים ב'רצון'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח הנחש',
שרש חכמת הטבע, בחינת (שמואל-א
יז, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר
ב'גלית' - הינו בחינת 'מצח הנחש'.

כי 'גלית' היה 'בופר', והיה רוצה להראות:
שכל הסבות הכל על-פי ה'טבע' הם-
ושלום, שזה בחינת 'מצח הנחש' וכו'.

וכשהזקנים פוגמים ימיהם, ואין
מאריכין ימיהם בקדשה
ודעת - מזה יונק 'מצח הנחש', שהוא הפך
'מצח הרצון'.

אבל פשהזקנים בראוי - מתגבר
'התגלות הרצון'.

ועל-ידי ה'צדקה' - מעלין פגם נפילת-
הדעת של ה'מאריכי-ימים',
שמה הוא יניקת 'מצח הנחש' בנ"ל,
ומוציאין כל היניקה והחיות של 'מצח-
הנחש', 'הכמת הטבע' - ומתגבר בחינת
'מצח הרצון'.

ואזי נכנעים ונופלים 'קול החיות רעות' -
ונשמע 'קול הקריאה של יום טוב',
שהוא 'התגלות הרצון' וכו' וכו'.

"ואכלו אתם אשר פפר בהם" (שמות כט, לג)

"מלמד: שהנהנים אוכלים ובעלים מתנפריין"
(פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ.)

נה.

(ספר המדות, צדיק רט)

על-ידי הפרנסה שמפרנסין את הצדיק,
נמחל להם כל עוונותיהם, כמו

(ספֵּרָא שְׁמִינִי ב; פְּסָחִים נט: יוֹמָא סח;; יבְמוֹת מ. ז.צ):
"הַפְּהָנִים אוֹכְלִים וּבְעָלִים מִתְּכַפְּרִים."

נו.

(לקוּטֵי-הַלְכוֹת, פְּדִיוֹן-בְּכוֹר ה, כב - עַל-פִּי
 לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ז, פִּי מְרַחֵם יְנַהֵגם')

**מְבַאֵר שָׁם (בְּהַתּוֹרָה): "שְׁמִי שֶׁהוּא 'אִישׁ
 חֵיל', יָכוֹל לְקַבֵּל בְּעַת הָאֲכִילָה
 הָאֵרֶת הָרְצוֹן!"**

וְעַל-כֵּן "הַפְּהָנִים הָיוּ אֲנָשֵׁי חֵיל" (קִהְלַת
 יב, ג; קִהְלַת-רַבָּה יב, ז) - פִּי הַפְּהָנִים
 אָכְלוּ כָּל 'אֲכִילוֹת-דִּקְדוּשָׁה, שֶׁהֵם הַקְּרָבָנוֹת
 וְתַרוּמָה וּבְכוּרִים וְכו', הַכֹּל פְּדִי לְכַפֵּר עַל
 יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי אֲכִילָתָם, בְּבַחֲיִנַת (פְּסָחִים נט:
 יוֹמָא סח: יבְמוֹת מ. ז.צ.; ספֵּרָא שְׁמִינִי ב): **"פְּהָנִים
 אוֹכְלִים וּבְעָלִים מִתְּכַפְּרִים."**

**וְהַכֹּל עַל-יַדֵּי הָאֵרֶת-הָרְצוֹן, שֶׁזָּכוּ עַל-
 יָדֵי 'אֲכִילוֹת קְדוּשׁוֹת' כְּאֵלוֹ שֶׁזָּכוּ
 לְקַבֵּל בָּהֶם 'הָאֵרֶת-הָרְצוֹן, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה
 עָקַר הַכַּפָּרָה וְהַסְּלִיחָה עַל כָּל הָעוֹנוֹת.**

**כִּי עַל-יַדֵּי 'הָאֵרֶת-הָרְצוֹן' - הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ
 מִתְרַצָּח לְיִשְׂרָאֵל, וּמוֹחֵל לָהֶם כָּל
 עוֹנוֹתֵיהֶם.**

**וְעַל-כֵּן "הָיוּ הַפְּהָנִים אֲנָשֵׁי חֵיל" - כִּי
 אִי-אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לְ'הָאֵרֶת-הָרְצוֹן'
 בְּשַׁעַת אֲכִילָה, כִּי אִם מִי שֶׁהוּא 'אִישׁ חֵיל',
 וְכַנ"ל.**

"וְזָר לֹא יֹאכַל כִּי קֹדֶשׁ הֵם" (שְׁמוֹת כט, לג)

נז.

(ח"א טו, ו)

**'בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, בְּחִינּוֹת 'קֹדֶשׁ', 'וְכָל זָר
 לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ'** (וַיִּקְרָא

כב, י), **וְלֹא יֹאכַל בּוֹ אֶלָּא מִקְדָּשָׁיו וּמִקְרָאָיו,
 וּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּחִינַת 'סְתֵרֵי-אוֹרֵיָא'
 - וְזוֹכִין לָהֶם עַל-יַדֵּי ה'תְּפִלָּה'.**

נח.

(ח"א נז, ו)

**כְּשִׁזְזָה לְבַחֲיִנַת 'עֲנֵג-שִׁבְתִּי, אִזּוּ אֵין
 צְרִיךְ לְצוּם' - כִּי פּוֹעֵל
 בְּאֲכִילָתוֹ, מִה שֶׁפָּעַל עַל-יַדֵּי הַצּוּם, הֵינּוּ:
 "לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב" (תְּהִלִּים ת, ג).**

**כִּי 'אֲכִילַת-שִׁבְתִּי קֹדֶשׁ הִיא - 'וְכָל זָר לֹא
 יֹאכַל קֹדֶשׁ'"** (וַיִּקְרָא כב, י).

**וְאִזּוּ נִכְנַע ה'כְּבֹד' וְנִתְבַטַּל כְּחוֹ, בְּבַחֲיִנַת
 (זָהָר תַּרוּמָה קלח:): "וְכָל שׁוֹלְטָנֵי רְגִזּוֹן",
 שֶׁהֵם בְּחִינַת (בְּרִכּוֹת סא:): **"כְּבֹד כּוֹעֵס" -
 "כִּלְהוּ עָרְקִין וְאֲתַעְבְּרוּ" (זָהָר שָׁם), וְנִתְנַדָּל
 ה'מַחֲ-הַחֲכֵמָה' וּמֵאִיר ב'פְּנֵיו, בְּבַחֲיִנַת (זָהָר
 שָׁם): "וְאֲנַפְּהָא נְהִירִין בְּנִהִירוֹ עֲלָאָה".****

**וְאִזּוּ: "וְכָלֹא אֲהָבָה" (זָהָר וְאֲתַחֲנֵן רסז:),
 בְּבַחֲיִנַת (שִׁירַת-הַשִּׁירִים ז, ז): "אֲהָבָה
 בַּתְּעַנּוּגִים".**

"שִׁבְעַת יָמִים תִּמְלֵא יָדֶם" (שְׁמוֹת כט, לה)

נט.

(ח"א כב, ג)

**צְרִיף לְרֹאוֹת לְמִלְאֵת ה'יָדִים', שֶׁהִיא
 ה'אֲמוּנָה' - עַל-יַדֵּי הָאָרֶה מ'שִׁבְעָה
 רוּעִים', שֶׁהֵם 'כְּלָלִיּוֹת שֶׁל כָּל מְנַהֲיְגֵי-הַדּוֹר'
 - בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת כט, לה): **"שִׁבְעַת יָמִים
 תִּמְלֵא יָדֶם".****

**כִּי הֵם 'רוּעִים' ה'אֲמוּנָה', לְתַקְנָה
 וְלְהַשְׁלִימָהּ, וְעַל-שֵׁם-זֶה נִקְרָאִים**

אמונה עד בא השמש, ותרגומו: "פרישן בצלו".

ו'נגד אמונה' - הם ה'פפירות', 'מחשבות עבו"ם'.

ותקונם: על-ידי 'תמידין', על-ידי 'ארץ-ישראל', על-ידי 'מחאת-פה'.

פרוש אחר: "תפלות פנגד תמידין" - שעל-ידי ה'תפלה', נתגלה 'סודות-התורה', הנקראים 'פבשונו של עולם', 'פבשי דרחמנא', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "וכבשים ללבושך" - כמו שדרשו רז"ל על פסוק זה בחגיגה יג: "דברים שהם פבשונו של עולם" וכו'.

ו'תמידין' הם 'פבשים', כמו שכתוב (שמות כט, לט; במדבר כח, ד): "את הפבש אחד תעשה בבקר" וכו'.

פרוש אחר: "תפלות פנגד" - הינו: ה'מחשבות-זרות' שהם 'פנגד', שהם מבלבלין תפלתו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבלבלין' את תפלתו.

ותקוננו: שיתן צדקה לארץ-ישראל. ועל-ידי-זה הוא נכלל ב'ארץ-ישראל', אשר עליה נאמר (בזבחים קיג, על הפסוק ביהזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם". ועל-ידי-זה נצול מ'מחשבות-זרות'.

וזה: "תמידין תקנום" - 'תקונם': על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיה בה".

גם "אורא דארץ-ישראל מחפים" (בבא-בבא קנח:), ועל-ידי-זה נודפך 'מחו', הינו: 'מחשבתו'.

רועים, על-שם (תהלים לז, ג): "ורעה אמונה". וכל עקר אמונת-ישראל, ממשיכין הם להדור.

וזה בחינת (דברים לג, ג): "כל קדשיו בידיך" - שהם בחינת 'פכליות של כל מנהיגי-הדור'. ו'משה' שהוא אחד מ'שבועה רועים', נקרא על-שם-זה: 'רעי-מהימנא'.

"את הפבש האחד תעשה בבקר, ואת הפבש השני תעשה בין הערבים" (שמות כט, לט)

ס.

(ח"א מד)

על-ידי 'מחאת-פפים' בתפלה - יש בך בידינו לטהר אור-העמים, ולגרש אור הטמא. ואז נטהר אור המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אור-הקדוש' כמו ב'ארץ-ישראל'.

וזה פרוש (ברכות כו:): "תפלות פנגד תמידין תקנום". "תמיד" - זה בחינת 'ארץ-ישראל', כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיה בה".

הינו: צריך לראות שיתפלל תפלתו ב'אורא דארץ-ישראל', הינו: 'תקון מחשבות-זרות שבתפלה', שהם בחינת "תפלות פנגד".

ועל-ידי 'מחאת-פה' - אזי הוא דר באורא דארץ-ישראל, ויש לו אלוקי" (כתבות קי:), ונתבטל 'מחשבות עבו"ם'.

ו'תפלה' - היא בחינת 'אמונה', כמו שכתוב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו

"עלת תמיד לדותיכם" (שמות כט, מב)

סא.

(ח"א כח, כל התורה)

המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי-
השם, זה מחמת שמקבלים
תורה מ'תלמידי-חכמים שדין יהודאין'.

כי 'תלמידי-חכמים שדין יהודאין',
מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם
תורה נפולה מ'אלפין נפולין'.

וב'אלפין' אלו כתיב בשלמה: "וידבר
שלשת אלפים משל ויהי
שירו המשה ואֵלֶּף" (מלכים-א ה, יב) כי שלמה
זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם
דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד
מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע',
בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת
'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. כי
על-ידי 'אמונה' בחינת 'מין' - מתגבר על
אויביו וכו'. ובזה ה'חסד' מתקן אלו
ה'אלפין הנפולים'.

ואי-אפשר לבוא לחסד - אלא על-ידי
שיכניס תלמידי-חכמים
צדיקים לתוך ביתו. כי "המכניס אורחים
תלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו, פאלו
הקריב תמידין", כמאמר חז"ל (ברכות י: על
מלכים-ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו
'תמיד'" וכו'.

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש
אותם - זוכה ל'חסד' הנ"ל, כמאמר
(פְּתוּת צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו,
פאלו מונע ממנו חסד".

ובשביל-זה היה ה'תמיד' 'פּבֶּשׁ' - כי
ממנו נתתקנו ה'אלפין',
בבחינת (ירמיה יא, ט): "ואני כּכּבֶּשׁ אלוף".
וזה בחינת 'פּבֶּשׁ' - "שכבוש תחת יד רבו
ומשמש אותם".

וזה: 'תמ"ד', גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים:
אל"ף] - שהוא 'תקון האלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה,
מרמז בה כל הפונות של
'פרשת התמיד' שאומרים בבקר", ובאר
לנו קצת. ועין בפונות, ותראה ותבין: שכל
הפונות של 'פרשת התמיד', מבארים בתורה
הזאת!

כי מבאר שם: ש'תמיד' מכניע קלפות-
דעשיה וכו', שהם בחינת 'עבודה-זרה'
וכו'. ו'עולת' גימטריא שם: אב"ג ית"ץ
וכו', שהוא ב'חסד' וכו', בסוד: "וישפם
אברהם בבקר" (בראשית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

והוא סוד (ישעיה מא, יד): "אל תיראי
תולעת" וכו'. ויש פנגדו בקלפה
'תול'ע', אשר מכלה ואוכל הכל וכו'.

ועל-כן צוה השם-יתברך ברחמיו:
להקריב 'עול'ת תמיד' -
להתגבר 'עול'ת תמיד' שבקדשה, שהוא
בחינת 'תולעת יעקב', על ה'תול'ע
שבקלפה' וכו'.

ודע: כי כל 'קרפן עולה', היא בבחינת
'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד'
פנגדה - פדי למתק דיניה, פדי שלא ישלט
וימשל ה'תולעת הטמא', ו'תול'ע יחזר
ל'עול'ת'.

וזה שכתוב (במדבר כח, ו): "עולת תמד" -
כי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין'
שלוקחת 'לאה' וכו'.

כָּל־זֶה מִבְּאֵר בְּפִרְיֵי־עַיֲנֵיהֶם, שְׁעַר הַקְּרִבְנוֹת פָּרַק ד', עַיֲנֵי־שָׁם הֵיטֵב, וְתִדְקְדַק וְתִרְאֶה: שְׁכַל־זֶה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ - כִּי מִבְּאֵר שָׁם: שֶׁהַמַּתְנַגְדִּים הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי־הֵשֵׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מֵה'אֲלֹפִין הַנְּפֹלִים, שְׂאֵלוֹ ה'אֲלֹפִין בְּקִדְשָׁהּ הֵם בְּחִינַת 'לֵאָה'.

וְאַצְלָם, נַעֲשֶׂה מִזֶּה בְּחִינַת (ישעיה ז, יג): "הַמַּעֲט מִכֶּם הַלְּאֹת אֲנָשִׁים, כִּי תֵלְאוּ גַם אֲלֹקִים", כְּאֵלוֹ לֹאֶה הַקְּדוֹש־ בְּרוּךְ־הוּא מִלְּעֶזֶר וְכו'.

כִּי מ'לֵאָה' נַעֲשֶׂה אֲצָלָם בְּחִינַת 'לֹאֶה' - כִּי הֵם יוֹנְקִים מֵהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁב'לֵאָה, שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַקְּלֵפֹת הַקְּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּד־הַזָּרָה הַנִּלְ.

וְזֶה מֵה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ: שְׁנוּפְלִים ב'כְּפִירוֹת', בְּחִינַת 'עֲבוּד־הַזָּרָה'. וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ" וְכו' (תהלים כב, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'תוֹלַעַד־קִדְשָׁה', שֶׁמִּכְנִיעַ 'תוֹלַעַד־קִלְפָה'.

וְזֶה שְׁמוּבָא לְעֵיל בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ: שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲבֵרָהֶם', כִּי כֵן מִבְּאֵר שָׁם בְּפִנּוֹת: ש'תוֹלַעַד־קִדְשָׁה', בְּחִינַת 'עוֹלָם־תְּמִיד', הוּא בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת 'אֲבֵרָהֶם', בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שְׁמוּבָא בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ שֶׁהוּא בְּחִינַת: "בְּגִבּוֹרֹת יֵשַׁע יְמִינוֹ" (שם כ, ז), הֵינּוּ בְּחִינַת 'חֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה'.

וְזֶה שְׁמוּבָא שָׁם: שֶׁעֵקֶר הַתְּקוּן: "עַל־יָדֵי שִׁיכְנִים אוֹרְחִים תִּלְמִידֵי־חֲכָמִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, שֶׁנֶּחֱשַׁב כְּאֵלוֹ הַקְּרִיב תְּמִידִין".

כִּי 'תְּמִיד' בְּגִימַטְרִיא ד' אֲלֹפִין. כִּי עֵקֶר הַתְּקוּן: עַל־יָדֵי בְּחִינַת 'קְרִיבֵי תְּמִיד', שְׁעוֹלָה ד' אֲלֹפִין, שְׁעַל־יָדֵי־זֶה נִתְּקַנֵּין

ה'אֲלֹפִין' הַנִּלְ, וְזוֹכִין לְבְּחִינַת 'תוֹלַעַד־קִדְשָׁה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עוֹלָם־תְּמִיד', בְּחִינַת "חֶסֶד לְאֲבֵרָהֶם" (מִיכָה ז, כ).

עַיִן בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ וּבְפִנּוֹת הֵיטֵב, וְתִבִּין אִיךְ נִכְלָלוּ כָּל הַפִּנּוֹת שֶׁל פְּרַשַׁת הַתְּמִיד בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְ. עַיִן הֵיטֵב וְתִבִּין פְּלֵאוֹת.

[עַיִן לְקוּטֵי־הַלְּכוֹת, תוֹלַעִים ג: הַפִּנּוֹת שֶׁל 'קְרִיבֵי תְּמִיד' "עוֹלָם־תוֹלַעַד", עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהֲרֵין ח"ב יב וְאַיִה הַשָּׁה לְעוֹלָה].

סב.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל־וּמְתָן בְּאִמּוּנָה, זֶהוּ בְּחִינַת 'הַקְּרִיבֵי תְּמִיד', וְהַקְּטָרֶת הַקְּטָרֶת'.

סג.

(ח"ב ז, יא)

בְּזִמְן שְׁבִית־הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה קִיָּם, הֵינּוּ נְקִיִּים מֵעוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה א, כא): "צָדֵק יִלִּין בָּהּ", וּפְרַשׁ רַשִׁ"י: "כִּי תְּמִיד שֶׁל שְׁחֹר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל לַיְלָה, וְתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרִיבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֵרוֹת שֶׁל יוֹם".

כִּי יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד, ב"כא; כו, יט), לְפִי גְדֹל רוּחְנִיּוֹתָם וְדִקּוּתָם, אִין יְכוּלִין לִשָּׂא עֲלֵיהֶם הַמִּשָּׂא שֶׁל עוֹזֵן אֲפֹלוֹ יוֹם אֶחָד - עַל־כֵּן אָנוּ צְרִיכִין הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שִׁיכְפֵּר עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם!

וּמַעַת שְׁחָרַב בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, אִין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצָמָנוּ מִן הָעוֹנוֹת, כִּי אִין מִי שִׁיכְפֵּר בְּעֵדָנוּ.

נִפְשׁוֹת, כִּי הוּא דָן אֶת כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ
שִׁפְתוֹב (תהלים כד): "מִלְךְּ הַכְּבוֹד".

כִּי 'כְּבוֹד' הוּא בְּחִינַת 'מְלָכוּת', הַדָּן אֶת
הַכֹּל. וְאֵזִי הַכֹּל חוֹקְרִים וְשׂוֹאֲלִין (שם כד,
י): "מִי הוּא זֶה מִלְךְּ הַכְּבוֹד", אִם הוּא רְאוּי
לְזֶה.

וְזֶה שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדֵּי"
- "אֵל תִּקְרֵי בְּכַבּוֹדִי, אֲלֵא בְּמִכְבְּדֵי"
(זבחים קטז): - כִּי עַל-יְדֵי הַכְּבוֹד, יוּכַל לָגֵרֵם
לֹא מִיִּתֵּה חֲסִיּוֹשָׁלוֹם!

וְאֵזִי הוּא נִשְׁקָל בְּמֵאזְנִים: אִם חֲסִיּוֹשָׁלוֹם
יִפְגַּם בְּהַכְּבוֹד' בְּחוּט־הַשְּׁעָרָה, שְׁלֵא
יִקְבְּלוּ כְּמוֹ שִׁצְרִיף - אֵזִי חֲסִיּוֹשָׁלוֹם 'כַּף-
חֻבָּה' מְכַרְעֵת!

"וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קִטְרֹת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר"
(שְׁמוֹת ל, ז)

כָּל עֲנִינֵי הַקִּטְרֹת' - נִמְצְאִים בְּפִרְשַׁת 'כִּי תִשָּׂא'

"וְנִעַדְתִּי שְׁמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדֵּי"
(שְׁמוֹת כט, מג)

סד.

(ח"א סז, בַּסּוּף)

הַ'כְּבוֹד' הוּא בְּחִינַת 'קִדְשׁ', כְּמוֹ שִׁפְתוֹב
(שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ בְּכַבּוֹדֵי".

סה.

(ח"א ע)

זֶה בְּחִינַת הַכְּבוֹד' הַנֶּאֱמָר אֵצֶל הַמִּשְׁכָּן,
כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ
בְּכַבּוֹדֵי", וְכְמוֹ שִׁפְתוֹב (שם מ, לד): "וְכַבּוֹד ה'
מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן".

כִּי כָּל הַכְּבוֹד' שֵׁישׁ לְכֹל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
מְקַטְן וְעַד גְּדוֹל - כָּלֵם הֵם מְקַבְּלִים רַק
מִזֶּה הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי', בְּחִינַת
'מִשְׁכָּן', שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל.

סו.

(ח"א קלא)

צְרִיף לְהַתִּירָא וְלִפְחָד מִן הַכְּבוֹד', כִּי
'כְּבוֹד' הוּא 'סִכְנָה גְּדוֹלָה', 'סִכְנֹת-

לקוטי תפלות

פרשת תצוה

מפתח התפלות

[ה] "וְעֵשִׂיתָ צִיץ זָהָב טְהוֹר, וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לַה'" - שְׁנֵזֶפֶה לְהִסְתַּפְּלוֹת טְהוֹר וְזָךְ וְצַח, וְעַל-יְדֵי הַהִסְתַּפְּלוֹת עַל אֵיזָה דָּבָר, יִהְיוּ עוֹלִין כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּזָה, לְשִׁרְשֵׁן (תפלות-ותחנונים ח"א ה).

[ו] "וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" - שְׁנֵזֶפֶה לְהָאָרֶת מִצַּח-הָרָצוֹן, וְעַל-יְדֵי-זָהָב יִמְתַּק וְיִתְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדִּינִים (ח"א קד).

[ז] "וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'" - שְׁנֵזֶפֶה שִׁיתְגַּלְגַּל וְיֵאִיר בְּעוֹלָם הָאָרֶת מִצַּח-הָרָצוֹן, שֶׁהוּא 'רָצוֹן-שְׁבָרָצוֹנוֹת' - וְיִתְגַּבֵּר עַל 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ' - וְעַל-יְדֵי-זָהָב יִתְבַטֵּל 'חֻכְמַת-הַטֵּבַע' מִן הָעוֹלָם - וְנִזְכָּה לְהַגְבִּיר הָרָצוֹן-דְּקֹדֶשׁ (ח"ב ד).

[ח] "וְנִעַדְתִּי שִׁמָּה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי" - שְׁנֵזֶפֶה לְקַבֵּל הַכְּבוֹד-דְּקֹדֶשׁ הַמְּהַצְדִּיקִים-הָאֱמִתִּיִּים, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקֹדֶשׁ שׁוֹכֵן אֲצֵלָם, כִּי הֵם בְּחִינַת מִשְׁכַּן כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ (ח"א ע).

[א] "פְּתִית לְמָאוֹר" - שְׁנֵזֶפֶה לְנִצָּל מִיִּסוּרִים - אֶף-עַל-פִּי שְׁבָאֵמֶת אָנוּ יוֹדְעִין, שֶׁכָּל הַיִּסוּרִים הֵם לְטוֹבָתָנוּ, לְהַכְנִיעַ הַגּוּף, וּלְכַתּוֹת הַחֹמֶר, וּלְהָאִיר הַצּוּרָה, וּלְגַדֵּל הַנַּפֵּשׁ (תפלות-ותחנונים ח"א כה).

[ב] "פְּתִית לְמָאוֹר" - שְׁנֵזֶפֶה שֶׁהַצְדִּיקִים יִקְרְבוּ אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים, בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת וּמְאִירוֹת - וְנִזְכָּה לְקַבֵּל כָּל דְּבָרֵיהֶם, אֶף אִם יִיָּסְרוּ וַיְבַזּוּ אוֹתָנוּ בְּדֵי וּלְהַכְנִיעַ עֲזוֹת גּוֹפְנוֹ וּלְהָאִיר בְּנוֹ (תפלות-ותחנונים ח"ב ב).

[ג] "לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד" - שְׁנֵזֶפֶה שִׁיְהִיוּ נִעֲשִׂין מִהַמְּצוֹת שִׁלְנוּ, נְרוֹת הַרְבֵּה - וְנִזְכָּה בְּעֵת מִיתָתָנוּ, לְחַפְּשׁ וּלְבַקֵּשׁ בְּגִנְזֵי-אֲדָמָה, אֲצֵל אֱלֹהֵי הַנְּרוֹת (ח"א קמו).

[ד] "וְאֵתָה תִּדְבֹר אֶל כָּל חֻכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר מִלְּאֲתִיו רוּחַ חֻכְמָה" - שְׁנֵזֶפֶה לְקַדֵּשׁ פִּינּוּ וְעֵינֵינוּ וְאָזְנֵינוּ, וְיִמְשֹׁף עָלֵינוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת-דְּקֹדֶשׁ' - וְנִזְכָּה לְרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, "רוּחַ חֻכְמָה" הַבָּא מִקֹּדֶשׁ (תפלות-ותחנונים, הַשְּׂמִטָּה לְלִקּוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כא).

☪ [א] תפלות־זת־הנוגים ח"א כה ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א קע, 'ה' מה רבו צרי')

"פתית למאור" (שימות כז, כ)

"פתית" זיקא - פי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו - בבחינת (זהר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה". [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמו־כן גוף שלא עולה בו 'אור־הנשמה' - כותשים אותו ב'יסורים', עד שייעלה בו 'אור־נשמתו']. (לקוטי־הלכות, בציעת־הפת, ה, כד)

שְׁנִזְכָּה לְנֶצֶל מִיִּסוּרִים - אָף־עַל־פִּי שְׁבִאֲמַת אָנוּ יוֹדְעִין, שְׁפָל הַיִּסוּרִים הֵם לְטוֹבַתְנוּ, לְהַכְנִיעַ הַגּוּף, וּלְכַתֵּת הַחֹמֶר, וּלְהַאִיר הַצּוּרָה, וּלְגַדֵּל הַנַּפֶּשׁ

"צרות לבבי הרחיבו, ממצוקותי הוציאני. יהוה אל באפך תוכיחני, ואל בחמתך תיסרני". יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד, ומה שחטאתי לפניך, מחק ברחמיך הרבים, אבל לא על ידי יסורים וחקלאים רעים.

רבנו של עולם, אתה ידעת, כי כפי שפלות ערפנו וגדל חלישות כחנו, אין לנו כח כלל לסבל יסורים.

כי גם בלא זה, דעתנו קצרה ומבלבלת מאד, ומפל־שפן אם באים עלינו איזה יסורים, חס־ושלום, רחמנא־לצלן, אזי הם מעבירים אותנו לגמרי, על דעתנו ועל דעת המקום, חס־ושלום.

וכל־כך נאטם לבנו בשעת היסורים רחמנא־ליצלן, עד אשר קשה לנו אפלו לצעק ולזעק אליך עד שתחננו, רק אנו שוכבים נרדמים עיפים ויגעים, תחת כבוד המשא של היסורים, ואין יכולים לזוז עצמנו כלל.

כי האמת אנו יודעין ומאמינים באמונה־שלמה: כי בודאי כל היסורים שאתה שולח עלינו לפעמים, הם בודאי לטובתנו, "לכלא הפשע ולהתם חטאת, ולכפר עון, ולהביא צדק עלמים", ולהכניע הגוף, ולכתת החומר, ולהאיר הצורה, ולגדל הנפש.

אבל מה נעשה, כי דל כחנו מאד, ואי־אפשר לנו כלל לסבל היסורים.

על־כן חוס וחמל נא עלינו, בזכות אבותינו, ובזכות כל הצדיקי־אמת, שסבלו יסורים רבים וגדולים בשבילנו. והצילנו מעתה, מכל מיני צער ויסורים, והושיענו מהרה למען שמך.

☪ [ב] תפלות־זת־הנוגים ח"ב ב ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב לח, 'לפעמים הגדול הולך')

"פתית למאור" (שימות כז, כ)

"פתית" זיקא - פי צריכין לבטש ולכתת הגוף, ולסבל כמה יגיעות גדולות, וכמה מיני מרירות, עד שיזכה שיוכל האור לתפס בנשמתו - בבחינת (זהר שלח קסח): "אעא דלא סליק בה נהורא, מבטשין לה. גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא, מבטשין ליה". [עץ שלא עולה בו האור כשהדליקו אותו - מכתשים אותו, עד שיאיר. כמו־כן גוף שלא עולה בו 'אור־הנשמה' - כותשים אותו ב'יסורים', עד שייעלה בו 'אור־נשמתו']. (לקוטי־הלכות, בציעת־הפת, ה, כד)

שְׁנִזְכָּה שֶׁהַצַּדִּיקִים יִקְרְבוּ אוֹתְנוּ בְּרַחֲמִים, בְּפָנִים שׁוֹחֲקוֹת וּמְאִירוֹת - וְנִזְכָּה לְקַבֵּל כָּל דְּבָרֵיהֶם, אִף אִם יִסְרוּ וַיִּבְזוּ אוֹתְנוּ בְּדֵי וּלְהַכְנִיעַ עֲזוֹת גּוּפְנוּ וּלְהַאִיר בְּנוֹ

רבנו של עולם, זכנו להתקרב לצדיקים־אמתיים, ונזכה להיות רגילים אצלם בכל־פעם, ונזכה לקבל מהם הארה גדולה בכל־עת, אל מחנו ושכלנו ודעתנו.

באמן שנזכה על־ידי־זה, לצאת מבחינת 'מחין־דקטנות', ולעלות

☉ [ג] לקוטי-תפלות ח"א קמו ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ערה, דע שכל מצוה)

"להעלות נר תמיד" (שמות כז, ב)

"פי נר מצוה ותורה אור" (משלי י, ב) - כל מי שעושה מצוות, הוא כאלו מדליק 'נר' לפני הקדוש-ברוך-הוא, ומחיה נפשו, שנקראת 'נר', שנאמר (משלי כ, ז): "נר ה' נשמת אדם". (שמות-רבה לו, ג)

שנזכה שיהיו נעשין מהמצוות שלנו, נרות הרבה - ונזכה בעת מיתתנו, לחפש ולבקש בגנוזי-א-דמלכא, אצל אלו הנרות

ותזכני להרבות במצוות כל ימי חיי, בקדושה ובטהרה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה.

עד שאזכה, שיהיו נעשין מהמצוות שלי, נרות קדושות הרבה. ומכל מצוה ומצוה, יהיה נעשה ממנה נר קדוש ונורא, כמו שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור".

ותשלח בלבי, עצות שלמות אמתיות, בכל יום ובכל עת ובכל שעה, באפן שאזכה מעתה על-כל-פנים, לתשובה-שלמה באמת, לסור מרע, ולעשות הטוב בעיניך תמיד.

עד שאזכה ברחמיך, להיות בכלל יראיך ותמימך, הזוכים לרב טוב הצפון וגנוז, אשר אתה נותן להם רשות, לחפש ולבקש בגנוזי-א-דמלכא, אשרי חלקם.

ואזכה, שיהיו נעשין נרות קדושות, מכל המצוות שאתה מזכני לעשות בחיי. ואצל אלו הנרות הקדושות של המצוות, אזכה בעת מיתתי, לחפש ולבקש בגנוזי-א-דמלכא, ולא איעול בכסופא קמך.

ולבא לבחינת 'מחין-דגדלות'. ועל-ידי- זה יהיו נמתקין כל הדינים, מעלינו, ומעל כל עמך בית ישראל.

ותעזר רחמים בלב הצדיקי-אמת, שיקרבו אותנו ברחמים, ויאירו פניהם אלינו, וינחמו אותנו, וידברו על לבנו דברי נחומים ואהבה והתקרבות, בפנים שוחקות ומאירות ומסבירות.

ותעזרנו, שנזכה לקבל כל דבריהם, באהבה ורצון גדול, אף אם לפעמים ידברו אתנו קשות, ויהיו מיסרים ומבזים אותנו. ולא נהרהר אחריהם כלל, רק נדע ונאמין באמת, כי כל-זה לטובתנו.

כי מחמת שרואים בנו איך שגבר עלינו עזות-הגוף ותאוותיו וגשמיותו, עד שאין אנחנו יכולים לקבל הארתם הקדושה על-ידי 'הארת-פנים', ועל-פן מכרחים ליסר אותנו ביסורים ובזיונות, כדי לבטל ולהכניע גשמיות ועזות גופנו, ואז יהיו יכולים להאיר בנו.

ובמו שאמרו רבותינו-זכרונם-לברכה: "אעא דלא סליק ביה נהורא, מבטשין ליה. אוף-הכי, גופא דלא סליק ביה נהורא-דנשמתא".

**וּבְנֵינוּ לְהֶאֱמִין בְּךָ בְּאֱמוּנַת-שְׁלֵמָה, כְּמוֹ
שֶׁהֶאֱמִינוּ בְּךָ אֲבוֹתֵינוּ-הַקְּדוֹשִׁים
אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְכֵן כָּל שְׂאֵר
הַצְּדִיקִים אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים.**

**וּזְבַנּוּ לִידַע מִמֶּךָ, בִּידִיעָה שְׁלֵמָה,
בְּחִכְמָה וּשְׂכָל אִמְתִּי דְקִדְשָׁה,
וּלְקִים מִקְרָא שְׂכָתוּב: "דַּע אֶת אֱלֹהֵי
אֲבִיךָ וְעַבְדֵהוּ, בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנַפֶּשׁ חַפְצָה,
כִּי כָל לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְהוָה, וְכָל יֵצֵר
מִחֲשָׁבוֹת מִבֵּין". וְנֹאמַר: "וְאֲרַשְׁתִּיךָ לִי
בְּאֱמוּנָה, וְיִדְעַתְּ אֶת יְהוָה".**

**וּזְבַנּוּ לְעֵינֵים קְדוֹשִׁים, וּלְהַסְתַּפְּלוֹת
טְהוֹר וְזָךְ וְצַח. עַד אֲשֶׁר עַל-יַדִּי
הַהִסְתַּפְּלוֹת לְבַד - שְׂאִסְתַּפַּל עַל אֵיזָה
דְּבַר בְּחִכְמָה וּשְׂכָל אִמְתִּי - וּבְאֱמוּנָה-
שְׁלֵמָה שֵׁישׁ בְּדַבָּר הַזֶּה אוֹתִיּוֹת וְנִיצוּצוֹת
קְדוֹשׁוֹת.**

**עַל-יַדִּי-זֶה יִהְיוּ עוֹלִין כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַמְּלַבְּשִׁין בְּזֶה הַדְּבַר,
לְשַׁרְשֵׁן וּמְקוֹרָן, בְּבַחֲיִנַת: "פְּתוּחֵי חֹתֶם
קִדְשׁ לִיהוָה".**

**וּמֵהָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּיצוּצוֹת, יִהְיוּ נֶעֱשִׂין
דְּבוּרִים. וְעַל-יַדִּי אֱלוֹ
הַדְּבוּרִים-הַקְּדוֹשִׁים, תִּשְׁפִיעַ רַב טוֹב
לְבֵית-יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר הַתַּעֲנוּג
שֶׁלְךָ כְּבִיכּוֹל. וַיְקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׂכָתוּב:
"זְכֹר חֲסֵדוֹ וְאֱמוּנָתוֹ לְבֵית-יִשְׂרָאֵל, רְאוּ
כָּל אַפְסֵי אֲרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ".**

**רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּס וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ,
וְעַל שְׂכִינַת עֲזָךְ וְכַבּוֹדְךָ, וְעַל כָּל
הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר הִמָּה
בְּגָלוֹת גְּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד.**

☪ [ד] תפלות ותחנונים ☪

הַשְּׂמֵטָה לְלִקּוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כ"א

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתיים')

"וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֵל כָּל חַכְמֵי לֵב, אֲשֶׁר

מִלְּאַתִּיּוֹ רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח. ג)

שְׂנִזְפָּה לְקַדֵּשׁ פִּינּוּ וְעֵינֵינוּ וְאַזְנֵינוּ, וַיִּמְשֶׁךְ עָלֵינוּ
'הַתְּנוּצָצוֹת-דְּקִדְשָׁה' - וְנִזְפָּה לְרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ,
"רוּחַ חֲכָמָה" הַבָּא מִקְדָּשׁ

**וּזְבַנּוּ לְקַדֵּשׁ פִּי וְעֵינֵי וְאַזְנֵי כָל-כֶּךָ, עַד
שִׁימְשֶׁךְ עָלַי אֵיזָה בְּחִינַת הָאָרְהָ
וְהַתְּנוּצָצוֹת דְּקִדְשָׁה, מִקְדָּשַׁת מִשָּׁה רַבּוֹנוּ
עָלְיוֹ-הַשְּׁלוֹם, הַמְּלַבֵּשׁ בְּכָל אֲבָר
מִיִּשְׂרָאֵל, וְזָכָה לְרוּחַ-הַקְּדוֹשׁ, רוּחַ נְבוּאָה,
בְּמַדְרָגָה נְפִלְאָה מְאֹד.**

**וְעַל-יַדִּי-זֶה אֲזַפָּה, בְּמַדְרָגַתִּי הַשְּׂפֵלָה
מְאֹד, גַּם-כֵּן לְאֵיזָה
הַתְּנוּצָצוֹת-דְּקִדְשָׁה שֵׁישׁ בּוֹ מְבַחֲיִנַת רוּחַ-
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת "רוּחַ חֲכָמָה" הַבָּא
מִקְדָּשׁ.**

☪ [ה] תפלות ותחנונים ח"א ה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א צד, 'זכר חסדו ואמונתו')

"וְעִשִּׂיתְּ צִיץ זָהָב טְהוֹר, וּפְתַחְתְּ עָלָיו

פְּתוּחֵי חֹתֶם קִדְשׁ לָהּ" (שְׁמוֹת כח. לו)

שְׂנִזְפָּה לְהַסְתַּפְּלוֹת טְהוֹר וְזָךְ וְצַח, וְעַל-יַדִּי
הַהִסְתַּפְּלוֹת עַל אֵיזָה דְּבַר, יִהְיוּ עוֹלִין כָּל
הַנִּיצוּצוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּזֶה, לְשַׁרְשֵׁן

**אֶתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
וּבַשָּׁמַי הַשָּׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים, אֶתָּה
עֹשִׂיתְּ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ הַיָּמִים וְכָל
אֲשֶׁר בִּהֶם.**

וּמַהֲרָ לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלַּה־שְׁלֵמָה מִהֲרָה
 לְמַעַן שְׂמֶךְ, וַיִּתְעַלָּה וַיִּתְגַּדֵּל
 כְּבוֹדָךְ עַל כָּל הָעוֹלָם, וַיִּקְיַם מִקְרָא
 שְׁכַתוֹב: "וַיִּגְלָה כְּבוֹד יְהוָה, וַרְאוּ כָּל
 בָּשָׂר יַחֲדוּ כִּי פִי יְהוָה דִּבֶּר".

☪ [ו] לקוטי-תפלות ח"א קד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רטו, 'כ"ד מיני פדיונות')

"וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָמִיד לְרִצּוֹן לָהֶם לִפְנֵי ה'"

(שמות כח, לח)

שְׂנוּזָפָה ל'הָאֲרַת מִצַּח-הָרִצּוֹן, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְתַּק
 וַיִּתְבַּטַּל כָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדֵּינִים

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, מְלֶךְ
 גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמַצִּיל
 וּמַפְרִיֵס וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל-עֵת צָרָה
 וְצוּקָה, אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אַתָּה.

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךְ, בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים, וְתֹאִיר עָלֵינוּ
 עֵת-רִצּוֹן תָּמִיד, בְּזִכּוֹת אַבּוֹתֵינוּ-
 הַקְּדוֹשִׁים, וְתִמְתִּיק וְתִבְטַל כָּל הַדֵּינִים
 מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל.

וְתִפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ, מִכָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדֵּינִים,
 שְׂנַגְזָרוּ בְּכָל עֲשָׂרִים-וָאַרְבַּע
 בְּתִי-דִינֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים שִׁישׁ לְךָ לְמַעְלָה.
 בֵּין שֶׁהוּא קֹדֶם גְּזֵר-דִּין, בֵּין שֶׁהוּא לְאַחַר
 גְּזֵר-דִּין, מִכָּלֵם תִּפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ.

וְתִמְתִּיק וְתִבְטַל, כָּל הַדֵּינִים וְהִיסוּרֵין
 וְהַגְּזֵרוֹת שְׂנַגְזָרוּ בָהֶם,
 מֵעָלֵינוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, בֵּין
 בְּגוֹף, בֵּין בְּנַפֶּשׁ, בֵּין בְּמָמוֹן. בֵּין בְּכָלֵל,
 בֵּין בְּפָרֵט.

כִּי גְלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ, שְׂאִין אֶתְנוּ יוֹדַע
 עַד מָה, אֵיךְ לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן וּלְבַטֵּל
 כָּל הַדֵּינִים שְׂנַגְזָרוּ בְּתִי-דִינֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים.

וְאַפְלוּ מִי שִׂיּוּדַע לַעֲשׂוֹת אֵיזָה פְּדִיוֹן,
 לְבַטֵּל אֵיזָה דִּין שְׂבָאֵיזָה בֵּית-
 דִּין, עַדִּין אֵינוּ יוֹדַע לְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים
 שְׂבָכָל הָעֲשָׂרִים-וָאַרְבַּע בְּתִי-דִינִים. וְעַל-
 יְדֵי-זֶה אֵין מוֹעִיל הַפְּדִיוֹן שָׁלוּ.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים
 הַגְּדוֹלִים הַיְחִידִים בְּדוֹרוֹתֵם,
 שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנֵּת 'מִשֶּׁה רַבְּנוּ', שִׁישׁ לָהֶם כַּח
 לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן לְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים שְׂבָכָל
 הָעֲשָׂרִים-וָאַרְבַּע בְּתִי-דִינִים.

וְחוֹסֶה וְחַמֵּל עָלֵינוּ בְּכַח וּזְכוֹת
 הַצְּדִיקִים הָאֵלוּ, וְתֹאִיר עָלֵינוּ
 'מִצַּח-הָרִצּוֹן' תָּמִיד כְּמוֹ בְּשֶׁבֶת בְּמַנְחָה,
 שֶׁהוּא 'הַסְּתַלְקוֹת מִשֶּׁה' שֶׁהוּא 'עֵת-
 רִצּוֹן'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ וְתִצְלִלְנוּ
 מִכָּל הַצָּרוֹת, וְתִמְתִּיק
 וְתִבְטַל כָּל הַגְּזֵרוֹת וְהַדֵּינִים שְׂנַגְזָרוּ בְּכָל
 הָעֲשָׂרִים-וָאַרְבַּע בְּתִי-דִינֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים.

וְתִצְלִלְנוּ מִכָּל מִינֵי חֲלָאִים וּמִכְאוּבִים
 וּמַחּוּשִׁים (וּבִפְרֵט לִפְלוּנֵי בֶן
 פְּלוּנֵית וְכוּ'), וּמִחֲסָרוֹן-הַפְּרִנָּסָה, וּמִכָּל מִינֵי
 צָעַר וְיִסוּרֵין שְׂבָעוֹלָם.

מִכָּלֵם תִּצְלִלְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 וְהַגְּדוֹלִים, בְּכַח וּזְכוֹת 'מִשֶּׁה
 רַבְּנוּ' שְׂנַסְתִּילֵק בְּשֶׁבֶת בְּמַנְחָה, וּבְכַח כָּל
 הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנֵּת 'מִשֶּׁה', שִׂיּוּדַעִים

לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן, לְהַמְתִּיק-הַדִּין שְׁכָכְל
הַעֲשָׂרִים-וְאַרְבַּע בְּתֵי-דִינִים.

עֲשֵׂרָה מִדֹּתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים, הַכְּלוּלִים
בְּתַלְסָר תְּקוּנֵי-דִיקְנָא-קְדִישָׁא.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תָּן
לָנוּ אֲמוּנָה-שְׁלֵמָה, בְּטַל מַעְלִינוּ
כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבִלְבוּלֵי-אֲמוּנָה, בְּטַל
מַעְלִינוּ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת.

חֵוֶם וְחַמַּל עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ-הַרְבִּים
בְּרַחֲמֶיךָ-הַגְּדוֹלִים, בְּרַחֲמֶיךָ-
הַגְּנוּזִים, שְׂאִין בָּהֶם שׁוּם אַחִיזַת-דִּין
כָּלֵל, וְזַכְּנוּ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ,
וּלְהִתְקַרֵּב לְעַבּוּדְתְּךָ בְּאַמֶּת.

רַחֲמֵי עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵי-רַבִּים, בְּרַחֲמֵי-
פְּשׁוּטִים, שְׂאִין בָּהֶם תַּעֲרֹבַת-דִּין
כָּלֵל, בְּאִפֶּן שְׁנֹזְפָה מְהֵרָה מְהֵרָה לָשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת.

"וְאֲנִי תַפְלְתִּי לָךְ יְהוָה יַעֲתֶרְצוּן,
אֱלֹקִים בָּרַב חֲסֶדְךָ, עֲנֵנִי בְּאַמֶּת
יִשְׁעֶךָ."

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ בְּאַמֶּת, כִּמָּה אָנִי רַחוּק
מִקְדָּשְׁתְּךָ הָאֲמִתִּיית, וְכִמָּה אָנִי צָרִיךְ
לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּפָנֶי הַפְּשׁוּטִים שְׂבִישְׂרָאֵל,
מִכָּל-שָׁכֵן בְּפָנֶי כְּשֵׁרֵי-הַדּוֹר, מִכָּל-שָׁכֵן
וְכָל-שָׁכֵן בְּפָנֶי הַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּים
שֶׁבְּדוֹר.

אַבְל עַל רַחֲמֶיךָ-הַרְבִּים אָנִי בּוֹטָח,
שְׁעֵדִין יֵשׁ לִי תִקְוָה לְתַקֵּן אֶת יָמֵי
הַפְּגוּמִים מְאֹד מְאֹד, וּלְהַטִּיב אֶת מַעֲשֵׂי,
לְחַדֵּשׁ כְּנֶשֶׁר יָמֵי שְׁעָבְרוּ בַחֲשֶׁךְ.

עַל-בֵּן אָנִי תוֹלָה עֵינַי אֵלֶיךָ וּמְצַפֶּה
לִישׁוּעָתְךָ, עַד שֶׁתַּחַנְנֵנִי וְתַחֲזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, חֵישׁ קַל
מְהֵרָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת פְּרָצוּנֶךָ הַטּוֹב
בְּאַמֶּת.

חֵוֶסָה עָלֵינוּ כָּרַב רַחֲמֶיךָ, וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ
בְּכַח וּזְכוּת הַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּים
הַזְּקֵנִים-שֶׁבְּקִדְשָׁה, שְׁנֹזְפָה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת
וּלְהָאִיר 'הָאֶרֶת מִצַּח-הָרְצוּן' שֶׁהוּא
'רְצוּן-שְׁבִרְצוּנוֹת'.

וַיִּתְגַּבֵּר 'מִצַּח-הָרְצוּן' עַל 'מִצַּח-
הַנְּחָשׁ', לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר
וּלְכַבֵּל זְהֵמַת 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ' מִן הָעוֹלָם,

❁ [זו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ך ח"ב ד,
זאת הערבנים צויתי לכלפליך)

"וְהִיָּה עַל מִצְחוֹ תַמִּיד לְרְצוֹן לָהֶם לְפָנֶי ה'"
(שְׁמוֹת כח, לח)

שְׁנֹזְפָה שִׁיתַּגְּלֶה וַיֵּאִיר בְּעוֹלָם 'הָאֶרֶת מִצַּח-הָרְצוּן',
שֶׁהוּא 'רְצוּן-שְׁבִרְצוּנוֹת' - וַיִּתְגַּבֵּר עַל 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ'
- וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטַּל 'חֲכַמַת-הַטַּבַּע' מִן הָעוֹלָם -
וְנֹזְפָה לְהַגְבִּיר הָרְצוּן-דְּקִדְשָׁה

"וְאֲנִי תַפְלְתִּי לָךְ יְהוָה יַעֲתֶרְצוּן,
אֱלֹהִים בָּרַב חֲסֶדְךָ, עֲנֵנִי בְּאַמֶּת
יִשְׁעֶךָ."

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּעַל הָרְצוּן, בְּעַל
הַרַחֲמִים, רַעְוָא דְכָל רַעְוִין,
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, עַתִּיק דְעַתִּיקִין.
אֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לְצַדִּיקֶיךָ-הָאֲמִתִּים 'שֶׁל־

שהוא 'חכמת-הטבע', ויתבטל 'חכמת-
הטבע' וה'אפיקורסית' מן העולם.

ויתגלה ויאיר 'מצח-הרצון' בעולם,
ויתגלה בעולם שאין שום
דרך-הטבע כלל, רק הכל מתנהג
ברצונה- הטוב לבד.

ותתפשט האמונה-הקדושה בעולם,
ויאמינו הכל כי אתה בראת
עולמך ברצונה-הטוב אחר העדר הגמור,
והוצאת כל העולמות מאין המחלט ליש,
ובראת יש מאין, ואתה מנהיג עולמך
ברצונה לבד, ואין שום חיוב-הטבע כלל.

ותתן לנו חכמים-אמתיים דקדושה,
ותתן להם כח, שיקשרו כל
הרצונות ל'שרש-הרצון', ל'מצח-
הרצון', ל'רצון-שברצונות'.

עד שיתגלה ויאיר 'הארת-הרצון'
בעולם, ונזכה כלנו לכסף
ולהשתוקק תמיד לעבודתך באמת, ברצון
חזק ותקיף מאד.

ותתבטל 'חכמת-הטבע' מכל העולם,
ובפרט מעמך ישראל
הקדוש אשר בהם בחרת. ויתפשט
'הארת-הרצון' בעולם, וידעו הכל כי אין
שום 'חיוב-הטבע' כלל, רק הכל מתנהג
ברצונה-הקדוש לבד.

ונזכה כלנו ל'רצון-דקדושה', שיהיה
רצוננו חזק ותקיף ואמיץ בכל-
עת ובכל שעה, לעבודתך וליראתך
ולתורתך. ובכל יום ויום ובכל שעה

ושעה, יתחזק ה'רצון-דקדושה' אצלנו
יותר ויותר.

כי אתה ידעת, כי בשר-ודם אנחנו,
ומחמר קרצנו, ומי יעצר כח לעבדך
באמת.

הן השמים ושמיי-השמים וכל צבאם,
מלאכים ושרפים ואופנים וחיות-
הקדש, וכל צבא-מעלה, אין גם אחד
שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעבדך, כי
לגדלתך אין חקר, ושמך "מרמם על כל
ברכה ותהלה".

"אף כי אנוש רמה ובן אדם תולעה",
עוף ויגע, ובכל יום ויום יצרנו
מתגבר עלינו ופורש רשתות ומכמורות
לנפשנו, "בארח זו אהלך טמנו פח לי".

חוסה עלינו כרב רחמיה, וזכנו ועזרנו
והושיענו להגביר ה'רצון-
דקדושה', שנזכה להרגיל עצמנו ברצונות
טובים תמיד, לכסף ולהשתוקק
ולהתגעגע אליך תמיד, ברצון-חזק
ובכסופין-אמתיים, בתשוקה-גדולה
בכלות-הנפש.

כמו שכתוב: "נכספה וגם כלתה נפשי
לחצרות יהוה, לבי ובשרי ירננו
אל אל חי. פלה שארי ולבבי, צור לבבי
וחלקי אלהים לעולם".

אבי אב הרחמן, משך עבדך אל רצונה,
שיהיה כל מגמתי וחספצי ורצוני,
חזקים תמיד, לזכות להתקרב אליך
באמת. ולא אסתפל על הבלי עולם-הזה
כלל.

וּבְנֵי שִׁיחָה רְצוּנֵי חֶזֶק תָּמִיד, רַק
לְזָכוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וּלְעִבּוֹדְתֶךָ,
וְלֹא אֶפְסִיק ה'רְצוּן דְּקִדְשָׁה' כָּלֵל, אוֹלֵי
אֲזָכָה שְׁתַּעֲשֶׂה עִמִּי כְּכֹל נִפְלְאוֹתֶיךָ
הַנּוֹרְאוֹת, וְתִתְחִיל מֵעַתָּה לְקַרְבְּנֵי אֵלֶיךָ
בְּאֵמֶת.

וְתַעֲזָרְנִי וְתַחֲזַקְנִי וְתִאֲמָצְנִי תָמִיד בְּכָל-
עֵת, שְׁלֹא אֵיֶאֱשׁ עֲצָמִי לְעוֹלָם
שׁוּם יֵאוּשׁ כָּלֵל, וּבְעֵצָם מְדַרְגָּתִי הַשְּׁפֵלָה
וְהַפְּחוּתָה מְאֹד מְאֹד, אֲזָכָה לְקוֹנוֹת
וּלְצַפּוֹת לִישׁוּעָה-אֲמִתִּית, לִישׁוּעָה-
שְׁלֵמָה תָמִיד.

וְאֶקְנֶה וְאֵיחַל וְאֶחַכֶּה תָמִיד, לְזָכוֹת
לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרְאוּי לְאִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי, אֲשֶׁר לְכֹךָ נּוֹצַרְתִּי, וְלֹא אֶרְפֶּה
וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת ה'רְצוּן דְּקִדְשָׁה'.

רַק אֶחֱזַק עֲצָמִי בְּכָל-עֵת, לְחֻדָּשׁ
ה'רְצוּן דְּקִדְשָׁה' יוֹתֵר, לְהִתְחִיל
בְּכָל-פֶּעַם מִחֻדָּשׁ, לְהַשְׁתַּוְּקֶק וּלְכַסֵּף
וּלְהִתְנַעֲנַע אֵלֶיךָ וּלְעִבּוֹדְתֶךָ, בְּרְצוּן חֶזֶק
חֻדָּשׁ לְגַמְרִי.

וְתַזְכְּנוּ עַל-יְדֵי 'הַתְּגַלוֹת-הַרְצוּן'
דְּקִדְשָׁה, שְׁנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ
יִרְאָה גְדוּלָה עָלֵינוּ, וְנִזְכָּה לְהִתְיַרֵּא וּלְרַעַד
וּלְפַחַד מִמֶּךָ תָמִיד, וּלְעַבְדֶּךָ בִּירְאָה-
גְדוּלָה וּבְשִׂמְחָה-רַבָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב:
"עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בִּירְאָה, וּגִילוּ בְרַעְדָה".

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרְצוּנֶךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת,
וְתִגְלֶה הַרְצוּן בְּעוֹלָם, וְתַחֲזַק אֶת
'אֲמוֹנַת-הַרְצוּן' בְּחֶזֶק גְּדוּלָה, וְתַבְטִיל כָּל

הַסְּפָקוֹת. וְלֹא יִהְיֶה כַח ל'מִצַּח-הַנְּחָשׁ',
לְהַטִּיל שׁוּם סֶפֶק ב'רְצוּן' חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

רַק "כָּלֵם יִדְעוּ אוֹתְךָ לְמִקְטָנָם וְעַד
גְּדוּלָם", וַיִּפְּירוּ כָלֵם כַּח מַלְכוּתְךָ,
וַיִּדְעוּ הַכֹּל בִּיְדִיעָה חֲזָקָה וְנִכּוֹנָה, בְּלִי
שׁוּם סֶפֶק כָּלֵל, שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּרְצוּן
הַבוֹרָא הַכֹּל לְבַד, יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְנֶעֱחַ.

"וְכַמְצַבִּיָּה עֶבֶד בְּחִיל שְׁמִיָּא וְדִירֵי
אַרְעָה, וְלֹא אִיתִי דִי יִמְחָא
בִּידָה וַיֵּאמֶר לָהּ מָה עֲבַדְתְּ".

וְתִרְחַם בְּרַחֲמֶיךָ-הַרְבִּים, עַל כָּל
הַנְּפִשׁוֹת מֵעַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר כָּבַד נִפְלוּ וְנִלְכְּדוּ בְרִשְׁתׁךָ חֲכָמַי-
הַטְּבַע הַרְעָה וְהַמְרָה מְאֹד, וְתוֹצִיאֵם
מִשָּׁם לְשָׁלוֹם.

וְתֵאִיר עֲלֵיהֶם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
'הָאֲרַת-הַרְצוּן', וַיִּתְּוֹדַע לָהֶם
הָאֵמֶת בְּמִקּוּם שְׁהֵם, שְׂאִין שׁוּם חַיּוֹב
הַטְּבַעִי כָּלֵל, רַק הַכֹּל מִתְנַהֵג בְּרְצוּנֶךָ-
הַקְּדוֹשׁ לְבַד, וַיִּפְּרָחוּ מִמְּצוּדָתָם לְשָׁלוֹם.

וּמֵעַתָּה תִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל
כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתַצִּילֵנוּ כָּלֵנוּ, שְׁלֹא יִהְיֶה נִלְכָּד שׁוּם אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל ב'חֲכָמַת-הַטְּבַע' חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּי
אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ-
שְׁבַשְׁמַיִם.

חֹסֶם וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים לְבֹא מְהֵרָה לְכֹל מָה
שְׁבַקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ. "יְהִי לְרְצוּן אֲמִרֵי-פִי
וְהַגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א ע ☪

"וְנַעַדְתִּי שָׁמָּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"

(שְׁמוֹת כט, מג)

(על-פי לקוטי-מוה"ר ח"א ע, ו'יהי ביום השמיני')

שְׁנוּזָפָה לְקַבֵּל הַכְּבוֹד-דְּקַדְשָׁהּ מֵהַצַּדִּיקִים-הָאֱמִתִּיִּים, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקַדְשָׁהּ שׁוֹכֵן אֲצֵלֶם, כִּי הֵם בְּחִינַת מִשְׁכַּן כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ

"מִשְׁכַּנִּי אֲחַרֶיךָ נְרוּצָה". כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה וְהַקִּיצָה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ, וּבַחֲסֶדְךָ הַגָּדוֹל נָתַתָּ לָנוּ צַדִּיקִים אֱמִתִּיִּים בְּכָל דוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שׁוֹכֵן אֲצֵלֶם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הוֹדַעְתָּ לָנוּ כִּי אֵין דוֹר יְתוֹם, וְגַם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ הַפְּלֵאתָ חֲסֶדְךָ עִמָּנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ צַדִּיקִים אֱמִתִּיִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמֵם, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקַדְשָׁהּ שׁוֹכֵן אֲצֵלֶם, כִּי הֵם בְּחִינַת "מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ", אֲשֶׁר קִדְשַׁת שְׂכִינַת אֱלֹהוּתְךָ נִמְשָׁךְ וְשׁוֹכֵן אֲצֵלֶם תָּמִיד.

כִּי הֵם עֲנוּיִם בְּאֵמֶת, שְׁמִשִּׁימִים עֲצָמִם כְּעֶפֶר, אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה עִם כָּל פְּרֻטִיָּהּ, הַכֹּל פֶּאֶשֶׁר לְכֹל, עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל נִמְשָׁךְ מֵהֶם.

כִּי הֵם צַדִּיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם, שֶׁהֵם יְסוּד כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל צָרִיכִים לְמִשְׁךָ אֲלֵיהֶם, לְקַבֵּל חַיּוֹת וְקִיּוּם מֵהֶם, כִּי עֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַכֹּל, וְכָל יִשְׂרָאֵל כָּלֶם הֵם עֲנָפִים מֵהֶם, וְנִמְשָׁכִים אֲלֵיהֶם, וּמְקַבְּלִים

כָּל הַחַיּוֹת וְהַשְּׁפַע מֵהֶם, כִּי הֵם מְחַיִּין אֶת כָּלֶם.

וַיֵּשׁ לָהֶם 'פַּחַח-הַמוֹשֶׁךְ', לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוֹת אֲצֵלֶם, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם אֲצֵלֶם, לְקַרְבָּם כָּלֶם אֵלֶיךָ תִּתְבָּרַךְ לְנִצְחָה.

וְזַכְּנוּ לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית הָאֵמֶת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד-דְּקַדְשָׁהּ לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד הַנִּמְשָׁךְ מֵהַצַּדִּיק-הָאֵמֶת שֵׁישׁ לוֹ 'פַּחַח-הַמוֹשֶׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן תָּמִיד, וְאֲצֵלוֹ שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֵמֶת דְּקַדְשָׁהּ.

אֲשֶׁר כָּל זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁיו, וְשׁוֹטְרָיו, וְשׁוֹפְטָיו, מְקַטְנִין וְעַד גְּדוֹל - כָּלֶם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מֵעִמּוֹ.

וְזַכְּנוּ לְכְבוֹד-דְּקַדְשָׁהּ כְּזֶה, אֲשֶׁר עַל-יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד. וְתִמְלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כֹּלֹ בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכָתוּב: "אֲנִי יְהוָה הוּא שָׁמַי, וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, וְתַהֲלֵתִי לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד מְלָכוּתְךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ, אָמֵן וְאָמֵן."

